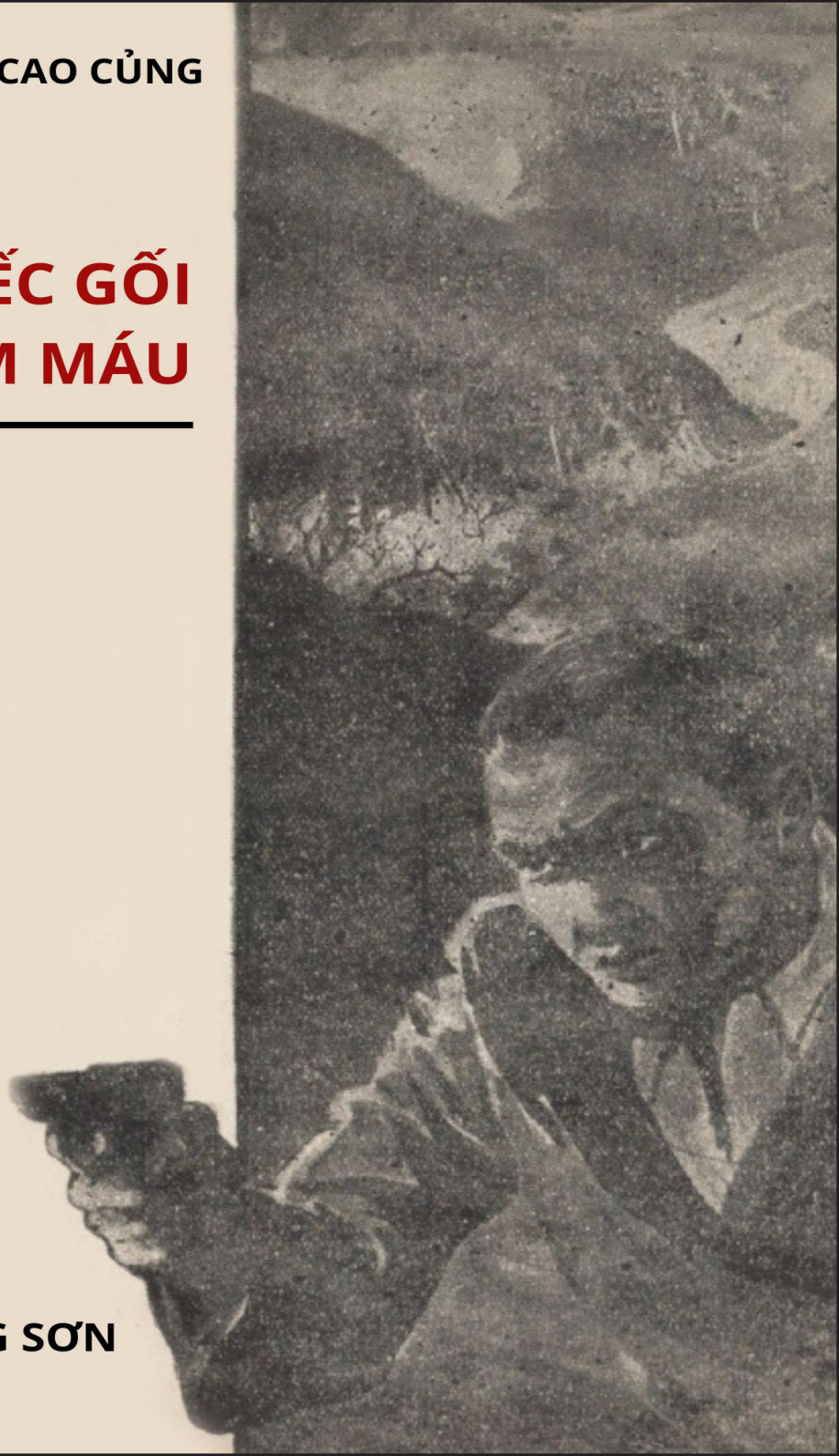

PHẠM CAO CÙNG

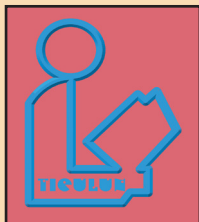
CHIẾC GỖ ĐẪM MÁU

HƯƠNG SƠN

CHIẾC GỐI ĐẼM MÁU

PHẠM CAO CÙNG

MỤC LỤC

Tình Và Tiền	6
Một Cuộc Săn Người	17
Một Kẻ Đắc Thắng Đáng... Thương Hại	27
Câu Chuyện Tâm Sự Giữa Hai Kẻ Thù	33
Lời Dối Dăng Của Tám Huỳnh Kỳ	47
Cuộc Gặp Gỡ Đầu Tiên	60
Hai Bữa Tiệc Mừng... Nguy Hiểm	67
Tám Huỳnh Kỳ Trước Đây Lo Xa	
Không Phải Là Thừa	72
Chiếc Gói Đẫm Máu	81
Mẫu Tai Sút	90
Tình Hay Thù ?	95

Gìờ đây chúng tôi lại xin đặt vào tay bạn đọc một cuốn truyện trinh thám. Để giới thiệu cuốn sách, chúng tôi chỉ xin nói rằng đây là một tác phẩm giá trị trong những tác phẩm của nhà văn PHẠM-CAO-CÙNG mà tên tuổi, bạn đọc không ai lạ gì.

Trên con đường tiến hóa của văn chương, từ bao lâu trước, loại truyện trinh thám đã có một địa vị. Và, cho tới ngày nay, sau một cuộc biến đâu, tàn phá, nó vẫn giữ một nhiệm vụ mở mang, giúp đỡ trí óc người ta trong việc suy nghĩ, tìm tòi... Bởi vậy, từ Âu đến Á, loại văn trinh thám không thể thiếu, có thiếu chỉ là thiếu những cây bút trinh thám giá trị mà thôi...

Cho ấn hành loại văn trinh thám, cũng như các loại xã hội, lịch sử, khảo cứu... chúng tôi hết sức lựa chọn tác phẩm : đó là ý muốn của chúng tôi.

Nhà xuất bản VIỆT-NAM MỚI

Tình Và Tiền

Trời về chiều !

Trong trại Hoàng Hoa lúc này đã vắng hầu tiếng người vì những bọn thợ đập lúa đã trở về nghỉ từ lâu rồi. Ánh chiều vàng chiếu xuống làm cho những bông cúc trong vườn thêm sẫm màu, từ Hoàng cúc đã ghé sang giống Kim-bàn-mã nào !

Trên không, tiếng sáo diều vi vu càng làm cho cảnh đồng quơ thêm vẻ tĩnh mịch thanh nhàn ! Nhưng từ phía xa, có một chàng thanh niên cầm đầu đạp xe phóng tới, có vẻ vội vàng hấp tấp lắm. Tới trước trại Hoàng-Hoa, chàng hãm xe nhảy xuống, rút đồng hồ tay xem, rồi lẩm bẩm :

- Trời cũng chưa muộn lắm, may ra điều đình xong xuôi, ta về ngay tỉnh, còn kịp chán !

Chàng rút mùi xoa lau những giọt mồ hôi đọng trên trán, lúc này đã bắt đầu tụ lại và chảy xuống. Thở mạnh, chàng tiếp :

- Gớm, sao mà hôm nay ngược gió thế, mình đã cố hết sức đạp mà xe cứ như bị ai lôi lại !

7 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Chậm chạp chàng dắt xe lại bên cổng trại rồi dơ tay kéo chuông. Một tên người nhà ở phía trong chạy ra. Sau khi nhận ra thiếu niên, hắn vui vẻ hỏi :

- Đã lâu mới lại thấy cậu lên chơi !

Thiếu niên như thoảng có vẻ buồn lộ ra trên mặt nhưng hỏi tiếp ngay :

- Vâng, độ này tôi cũng ít thì giờ ! Cụ chủ có nhà không bác ?

- Cụ tôi và cậu Cả vừa soi cơm xong, chắc đương dùng nước, xin mời cậu vào chơi !

Vừa nói, bác người nhà vừa quất mắng lũ chó vàng, chó mực thấy hơi lạ, nhâu nhâu chạy ra, vừa kéo mạnh chiếc cổng gỗ màu sơn đã nhạt. Vì lâu ngày, bản lề chiếc cửa đã chũu xuống và phần dưới chiếc cửa bởi vậy chịt xuống đất, bác người nhà phải cố lôi mãi mới mở rộng ra được. Thiếu niên như sốt ruột, co tay đẩy giúp sức rồi dắt xe đạp vào trong nhà... Chàng nhìn xuống nhà ngang, lại liếc xuống bếp, và sau ít phút ngần ngại, chàng gác xe đạp vào bờ hè, hỏi :

- Cô Nga không có nhà ư bác ?

Bác người nhà hơi mỉm cười, chậm rãi trả lời :

- Cô tôi lâu nay cũng ít xuống trại, hình như còn bận săn sóc cậu Bầy sau khi lên sỏi bị sốt luôn mãi chưa khỏi.

Chàng thiếu niên không nói gì nữa, ung dung bước lên thềm gạch, rồi qua hai gian phòng học và phòng tiếp khách, tới thẳng buồng ăn, tỏ rõ là người rất thông thạo lối trong nhà.

Tuy nhiên, trước khi vào, chàng cũng dừng bước gõ cửa. Trong phòng có tiếng hai người nói chuyện, chợt thấy tiếng động thì ngừng lại, rồi tiếng một người hỏi :

- Ai đây ? Cứ vào !

Thiếu niên có vẻ mạnh bạo và quả quyết đẩy mạnh cánh cửa. Trong phòng vẫn chưa thắp đèn nên ánh sáng lò mờ không đủ soi rõ trong có những ai, nhưng người ở bên trong thì đã nhận được khách lạ !

Tiếng một người nói :

- À, anh Toàn !

Rồi người này lại tiếp luôn :

- Anh Cả thắp cho cái đèn treo lên đi !

9 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Một chiếc diêm đánh trong bóng tối, lóe lên ánh sáng nhấp nháy vàng kạch. Nhưng đến khi chiếc đèn ba giây treo ở giữa phòng được thắp lên thì ánh sáng đã tỏ, chúng ta nhận được rõ ràng diện mạo hai người trong phòng. Người vừa nói đó là một người đã cao tuổi, xấp xỉ khoảng 50, nhưng đầu tóc đều đã sớm bạc và hai má thì đã sâu hõm tỏ rõ đó là một người rất hay lo nghĩ. Người mà lúc này đây được gọi là anh Cả, chính là con trai ông vậy.

Ông già nở một nụ cười thâm hiểm, rồi lại hỏi :

- Anh Toàn có việc gì tình cờ hôm nay qua đây thế ?

Toàn hơi cau mặt. Nhưng chàng lại cố trấn tĩnh và dịu dàng nói :

- Tôi đến để xin ông làm ơn hoãn việc phát mại nhà cửa của cha tôi, cùng rút đơn kiện ra...

Ngừng lại một lát, Toàn lại tiếp :

- Cha tôi hiện thời đang đau nặng, mà ở trong lao không người săn sóc thì đến chết mất ! Ông có rút đơn thì cha tôi mới xin tạm tha được.

Ông già lắc đầu :

- Không thể được.

Toản năn nỉ :

- Xin ông nghĩ lại tình giao du giữa hai người trong ngót hai mươi năm trời...

Ông già cười nhạt :

- Nhưng ông ấy có thương tôi đâu và nào có nghĩ đến tình nghĩa khi làm cho phao phí mất số tiền lớn kia...

Toản lắc đầu :

- Xin ông xét lại cho, cha tôi tình ngay lý gian. Ông hẳn phải biết hơn ai hết rằng công cuộc khuếch trương của công ty bị thất bại lớn là vì những sự chẳng may ròn rập đến chứ nào có phải là chủ định của cha tôi đâu.

Ông già vẫn sắt đá lạ lùng :

- Tôi chỉ biết khi chung tiền vốn thì tôi giao hoàn toàn trách nhiệm mọi việc trong công ty cho ông ấy...

Toản nghĩ ngợi, chàng như cố nén cơn tức giận lúc này đã ròn rập muốn đưa lên tận cổ. Một lát, chàng lại thở mạnh, rồi hạ giọng :

- Nếu không nữa thì ông cũng thương đến tôi, đến chúng tôi...

11 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Nghe hai tiếng «chúng tôi» lạ tai, ông già ngạc nhiên tỏ ý muốn hỏi thì Toàn đã lại hạ thấp giọng, nữa và nói rất khẽ :

- Tôi và Nga !

Một nụ cười vô cùng cay độc thoáng trên cặp môi mỏng dính của ông già. Một lát, ông đổi giọng nhìn thẳng vào mặt thiếu niên, điềm tĩnh bảo :

- Anh Toàn ạ, tôi cần phải nói để anh biết rằng theo phương châm của tôi từ xưa đến nay, tôi vẫn làm việc nào ra việc ấy. Trước đây khi ông ấy chưa lừa dối tôi thì quả thực đã có lần ông ấy ngỏ ý muốn xin con Nga cho anh, tôi không từ chối và cũng không ưng thuận chỉ là vì kể ra, anh cũng có thể gọi là xứng đáng làm con rể tôi, nhưng vì việc ấy chưa có gì là vội, con Nga hãy còn ít tuổi.

Ngừng lại mấy phút, ông già lại tiếp ngay :

- Nhưng tôi vốn muốn việc nào đi riêng ra việc ấy, nên tôi chẳng muốn làm dính líu việc ông lường gạt tôi với việc hôn nhân con Nga !

Toàn cau mặt và hơi sắng giọng :

- Cha tôi không phải là người lường gạt !

Ông già ác nghiệt chỉ mỉm cười :

- Nếu có quả thực thế thì cũng rất mừng và tòa sẽ xét ra ! Nhưng có điều chắc chắn là dù có tài giỏi thế nào, những lý lẽ anh viện ra để cãi về cái «thằng thần» của ông ấy tất cũng không công hiệu bằng những lý lẽ của hai ông thầy kiện mà ông ấy đã viện ra cãi ở phiên tòa hôm nọ !

Biết rằng cương quyết với một người sắt đá như lão già này cũng không ích gì, Toàn lại dịu lời :

- Nhưng tôi đến đây, không phải là để nói đến lý mà chỉ nói đến tình. Tôi mong...

Ông già đã gạt đi :

- Không, anh quên lời tôi vừa nói rồi sao ? Tôi vốn ưa làm việc nào riêng việc ấy, lý là lý và tình là tình ! Khi mà việc đã đưa ra đến pháp luật thì chỉ có lý mà thôi !

Bị ròn vào đất cùng, Toàn uất ức quá, những tưởng có thể nhảy sỏ đến, cắn nát cổ họng tên già ác nghiệt, hay là xĩa tay vào bụng lão mà moi gan ruột ra... Khôn nhưng, Toàn còn phải nghĩ đến người cha thân mến của chàng lúc này đương bị con ma bệnh hành hạ trong lao... Nếu chàng cương cường thì cha chàng tất phải chết. Toàn đã nghĩ ngợi đắn đo mãi trước khi đạp xe tới

13 | Chiếc Gối Đẫm Máu

trại Hoàng-Hoa. Chàng biết mình rất có thể bị ông già họ Hoàng không chút động tâm, không ưng thuận lời van xin của mình, nhưng chàng tin rằng năn nỉ mãi, tất nhiên kẻ lòng sắt đá cũng phải có lúc hồi tâm.

Toản tưởng tượng lúc này, trong lao cha chàng đường lên cơn sốt dữ dội ở giữa bốn bức tường giam lạnh lẽo độc có một mảnh chăn dạ che thân. Toản không thể cương cường được nữa. Chàng phải quên chính chàng đi.

Và chúng ta đã thấy chàng thiếu niên mặt đầy vẻ cương nghị ấy không ngần ngại gì mà quỳ xuống trước mặt lão già sắt đá chấp tay van xin một cách rất là khổ sở :

- Lậy ông, ông biết rõ cha tôi vô tội, vậy ông hãy rộng ơn cho cha tôi được ra khỏi nhà lao, trong lúc đương ốm nặng !

Ông già cau mặt, lắc đầu :

- Anh đừng làm thế ! Hãy đứng lên và chớ nhiều lời !

Toản rưng rưng hàng lệ - những giọt nước mắt vừa thương cha vừa uất ức giận tên tàn bạo :

- Tôi xin đem thân tôi, tính mệnh tôi hiến dưới chân

ông !

Tiếng lão già lúc này đã đổi ra giọng điệu cợt. Hần cười gằn, cúi xuống, chẳng chút gượng nhẹ, nắm vai kéo Toàn đứng dậy, bảo :

- Tôi đã bảo anh đừng có làm những trò hề ấy cơ mà!... Thôi, đừng có nhiều lời nữa, anh về đi !...

Và thấy trên khóe mắt Toàn có ánh lệ, lão già lại tiếp, giọng mỉa mai cay độc vô ngần :

- Đừng tưởng rằng anh khóc thì tôi động tâm. Mọi việc ta làm đều đã quyết định. Ít nhất, anh cũng phải nên tỏ ra rằng dù là con một kẻ lường gạt, anh cũng không đến nỗi là một đứa hèn !

Toàn như bị một roi đánh ngang mặt. Chàng đỏ ngầu con mắt, quắc nhìn lão già và nắm chặt hai bàn tay lại. Thấy thái độ Toàn có vẻ hung hăng, con trai lão già từ góc nhà tiến lại, tay lăm lăm cầm chiếc ba toong lớn... Toàn nghiêng răng bảo :

- Ông không được phép bảo cha tôi là kẻ lường gạt...

Lão già sẽ nhún vai :

- Làm thế nào được khi cha mi chính là một kẻ lường gạt, còn mi thì là một đứa hèn...

15 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Toản như một con thú dữ :

- Hãy im ngay, không có thì ta giết chết mi ngay bây giờ...

Nhưng người con trai lão già đã giơ cao chiếc ba toong đánh xuống. Toản cũng vội vàng giơ tay gạt lên, thành ra chiếc gậy bị hất cao, chạm vào chiếc đèn ba giây vỡ tan ra làm nhiều mảnh. Trong phòng, ánh sáng đã mất, tối om không nhìn được thấy rõ vật gì nữa.

Nhưng vẫn còn tiếng nhiều người nói, hỗn hển đay nghiến :

- Thằng khốn nạn !

- Ta phải tống mi ra khỏi nhà ngay mới được !

- À, đồ hèn nhát, chúng bay hai người xúm đánh một à !

Tiếp đó là tiếng nhiều người vật lộn, tiếng bàn ghế và đồ vật rơi vỡ lung tung.

Trong bóng tối, bọn ba người chắc đương cầm cự hết sức kịch liệt. Hơi thở họ hỗn hển, liên tiếp nhiều tiếng huỳnh huỵch đâm đập loạn xạ. Rồi bỗng có tiếng người bị vật ngã xuống sàn. Tiếng hơi thở nghẹt ngào ở trong bóng tối, rồi tiếng người kêu thét rùng rợn vô cùng.

Tiếp đó, chỉ còn tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, trong khi có tiếng chân người chạy huỳnh huých qua mấy gian phòng, và vượt ra ngoài sân.

Một Cuộc Săn Người

Đã hơn một tháng nay, Tám Huỳnh-Kỳ được cử đi tróc nã tên sát nhân đã giết ông già họ Hoàng trong đêm hôm ấy.

Đã nhiều lần Tám bắt hụt Toản, chỉ là vì Toản người rất cơ mưu, cách hành động lại cương quyết gan dạ vô cùng. Trong một buổi hội họp các anh em - trước đây toàn là những tay yêu tạ cả, nhưng bây giờ đều mỗi người một nghề nghiệp lương thiện làm ăn - Tám Huỳnh-Kỳ đã phải nói rằng :

- Thực kể có tới gần một năm rồi mãi đến bây giờ mới gặp một tay đối thủ...

Thảo hỏi lại :

- Nhưng tại sao em nghe nói Toản trước đây vốn là một thanh niên tính nết rất khá, học hành lại giỏi giang.

Tám Huỳnh-Kỳ gật đầu :

- Có thể hẳn mới vượt hẳn những bọn trộm cướp tầm thường...

Năm cũng nói :

- Em có biết ông thân ra Toàn, vì trước em có vào làm dưới quyền ông một dạo. Thực là người nhân đức... Vụ ông bị lão Hoàng kiện là bội tín và lường đảo, em dám chắc ông bị oan. Nghĩ cho kỹ, thực không hiểu giới công bình ở chỗ nào, chứ việc ông thân của Toàn bị ốm chết trong lao thực là một việc đáng nên oán hận.

Thảo gật đầu :

- Em cũng nghe thấy nói lão Hoàng chết đi, ai ai cũng lấy làm hả dạ, nhất là tiếp đó không bao lâu thằng con Cả của lão cũng mắc bạo bệnh mà chết nốt. Thiên hạ đều nói : đó mới quả thực là quả báo nhỡn tiền !

Năm có vẻ suy nghĩ, bỗng hỏi Tám Huỳnh Kỳ :

- Vụ anh đi tróc nã Toàn, anh có thấy hăng hái như mọi vụ nã bắt các hung phạm khác hay không ?

Tám Huỳnh-Kỳ lắc đầu :

- Riêng với các chú ở đây thì anh có thể nói thực được... Quả thế, được lệnh đi tróc nã Toàn, sau khi mở cuộc điều tra kỹ lưỡng, anh thấy Toàn chỉ là một người đáng thương... Anh lại biết rõ cả trước đây Toàn và cô Nga, con gái lão Hoàng, hai người rất thương yêu nhau,

19 | Chiếc Gối Đẫm Máu

và nếu không có vụ kiện cáo trong công ty và việc Toàn giết lão Hoàng thì có lẽ bây giờ họ đã lấy nhau rồi !

Yên lặng một lát, Tám Huỳnh-Kỳ lại thở dài mà nói rằng :

- Khốn nhưng làm sao được. Nhận được lệnh, anh chỉ biết bốn phận anh là tróc nã cho được Toàn. Trước mắt anh, Toàn chỉ là một kẻ hung phạm đã giết lão Hoàng. Rồi khi bắt được hắn, anh sẽ giao sang tòa nghị án, nếu quả thực tình hắn đáng thương, hay hắn chỉ là kẻ bị oan uổng thì các vị quan tòa tất sẽ xét ra...

Thảo cũng ngẫm nghĩ một lát rồi nói.

- Giả như em vào địa vị anh thì em tìm cách từ chối không nhận việc này.

Tám Huỳnh-Kỳ mỉm cười, lắc đầu :

- Không được. Em phải nhớ rằng bốn phận là bốn phận, và anh cũng phải có lương tâm nhà nghề chứ ! Một điều nữa, ròng rã trong một tháng nay, anh vẫn không làm cách nào tóm cổ được Toàn, - riêng về phần tự ái - anh lấy làm tức tối vô cùng...

Bảo anh em cùng rót đầy cốc rượu, rồi Tám Huỳnh-Kỳ nói :

Hôm nay, anh muốn uống với các chú một bữa thực say vì từ sáng mai trở đi, không biết giờ phút nào anh sẽ ra đi... Cứ như những tin tức báo về thì hiện giờ hình như Toàn đã đương lẫn trốn ở trên vùng mạn ngược... Hễ nhận được tin đích xác thì anh khởi hành luôn và sẽ cố hết sức tóm cổ Toàn rất nhanh, vì nếu không e hăn sẽ do đường biên giới mà trốn mất...

Khôn thay, ý định của Tám Huỳnh-Kỳ không thực hiện được !... Lần mò khắp chốn này qua chốn khác trên mạn ngược, Tám Huỳnh-Kỳ đã phải theo rõ Toàn bảy tám tháng ròng, mà vẫn không sao bắt được Toàn. Nhiều lúc nằm trên những nhà sàn, lắng nghe tiếng gió ngàn vi vút, Tám cũng thấy thất vọng, nhưng sau đó, lòng tự ái lại nổi dậy, và Tám lại thấy hăng hái theo vết tích kẻ sát nhân.

Toàn vẫn lẫn trốn như một cái bóng ma. Có khi được tin Toàn vừa ở chốn này, Tám Huỳnh Kỳ vội vã tức tốc đến ngay, nhưng chậm quá mất rồi, Toàn đã lại biến mất không để lại một vết tích gì nữa..

Trước đây, Tám nhiều khi còn giữ gìn sức khỏe. Những lúc đêm hôm khuya khoắt, khi núi đầy độc, Tám không dám xông pha theo đuổi Toàn. Nhưng càng về sau, thấy cứ dễ hung phạm lẫn trượt qua kẽ tay hoài, Tám không giữ gìn nữa, nhất quyết bắt cho kỳ được

21 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Toản, dù có bị nguy hiểm đến thân cũng chẳng từ. Nhiều phen, Tám đã phải nằm nấp rình trong những động đá mà khí núi lạnh lẽo như thấm vào tận xương... Tám có lần ngồi lẩn trong bụi rậm, không hề nghĩ đến sự nguy hiểm bên mình. Nếu chẳng may có hổ lớn, hay rắn độc quanh quần nơi đó, thì liệu Tám có thoát được chết hay không ?

Mặc dầu, Tám Huỳnh Kỳ vẫn không thể nào bắt được Toản. Cho đến một buổi tối kia, một buổi tối lạ lùng không thể quên trong đời Tám.

Mặt trời đã lặn từ lâu sau núi ! Những người Thổ, Mán làm nương, hay đi kiếm củi đều đã trở về..

Một người khi gặp Tám Huỳnh Kỳ đột nhiên sực nhớ, dừng bước mà bảo rằng :

- À, này thầy ! hôm nọ thầy có dặn hễ trông thấy ai là người kinh mà cùng trạc tuổi thầy... và cũng gần giống thầy thì bảo cho thầy biết...

Tám Huỳnh-Kỳ mừng rỡ lắm, đó là vì kẻ mà người Thổ nói đó, là chính Toản. Việc tìm bắt Toản và thăm dò tin tức đối với Tám cũng dễ dàng được đôi phần vì lẽ không hiểu sao lại có sự tình cờ như vậy, khuôn mặt và dáng điệu của Toản lại cũng hao hao giống Tám

Huỳnh-Kỳ... Tám hỏi vội :

- Có phải tóc hấn màu hơi hung hung đỏ không ?

Người kia gật đầu :

- Phải, tóc hấn không được đen và quăn như tóc của thầy... Hấn vận bộ áo màu xanh...

Tám Huỳnh-Kỳ ngắt lời :

- Bác gặp hấn ở đâu ?

- Ở bản Lang-sô.

- Bản ấy có gần đây không ?

- Lang-sô cách đây không xa lắm, thầy cứ đi qua bản Pu-phia, rồi dọc theo dòng suối mà đi, đến ba ngọn đồi liên tiếp nhau, thì chính là Lang-sô vậy.

Tám Huỳnh-Kỳ lại hỏi :

- Hấn ở trong bản làm gì ?

- Lúc tôi gặp thì hấn đang vào chợ mua muối, không biết bây giờ có còn ở trong bản không.

Tám Huỳnh Kỳ không chậm trễ một phút, lập tức nai nịt ra đi ngay. Trên vai chàng đeo một khẩu súng

trường, bên lưng lại kèm thêm một con giao đi rừng và túi quần đằng sau, dắt một khẩu súng lục.

Nhưng vừa bước xuống hết chiếc thang của nhà sàn, tự nhiên Tám Huỳnh Kỳ thấy choáng váng sây sẩm. Chàng rừng mình, thấy rét quá, không phải là cái rét từ phía ngoài, mà rét chính tự bên trong thân thể thấm ra...

Mặc dầu, Tám Huỳnh Kỳ cũng cứ kéo cao cổ áo lên rồi tiến bước. Chàng lẩm bẩm :

- Không chừng mà ta bắt đầu bị sốt rét thì hay... Được rồi, sốt thì sốt, ốm thì ốm, ta chỉ cầu trời hãy phù hộ cho ta tìm được thấy Toàn đã...

Đêm về khuya, càng lạnh. Chiếc áo blouson bằng da mà Tám mặc lúc này ảm như rúng nước vì bị thấm khí núi vào từ lâu... Tay cầm chiếc giầy da súng kéo chặt vào người cho súng khỏi lỏng lẻo khi nhảy qua những hố ngang đường, Tám Huỳnh Kỳ thấy người càng đi lâu càng thêm mỏi mệt.

Cho tới quá 12 giờ đêm, Tám Huỳnh Kỳ mới thấy được ba ngọn đồi của bản Lang-sô nằm dựa vào nhau ở phía xa xa... Chàng ngồi xuống một gốc cây mà nghỉ. Trên trán, Tám thấy đọng nhiều giọt mồ hôi lạnh, trong khi mặt chàng bắt đầu thấy nóng bằng bằng...

Tám nghĩ thầm :

- Nếu bây giờ ta dò biết đúng được chỗ ngủ trọ của Toàn thì hẳn chắc chắn tóm được hẳn... Nhưng dò tìm giữa lúc đêm khuya này kẻ cũng không phải là dễ dàng gì !

Một lát sau, Tám Huỳnh-Kỳ lại gượng đứng dậy. Chàng phải gượng, chỉ là vì đầu chàng thấy sây sẩm choáng váng quá lắm rồi... Nếu không có cái ý mong muốn tóm bắt Toàn rất mạnh thì có lẽ Tám Huỳnh-Kỳ đã ngòì dựa vào gốc cây đó mà ngủ một giấc dài...

Có lúc, hàm răng của Tám đã run bắn chạm vào nhau lập cập. Thôi, thực không còn nghi ngờ gì nữa, Tám đã bị sốt rét thương hàn tự bao giờ, bây giờ mới lên cơn kịch liệt !

Nhưng mặc dầu, Tám vẫn tiến bước. May mắn một phen cho chàng là lúc vào bản tìm gặp người lý trưởng, Tám được biết tin tức về Toàn ngay. Người lý-trưởng không cần phải nghĩ ngợi gì, nghe lời Tám Huỳnh-Kỳ hỏi nói ngay :

- Phải rồi, cái người trông hao hao giống thầy, mặc bộ quần áo xanh, lúc sớm vào chợ tôi có thấy...

25 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Tám hỏi vội :

- Thế bây giờ hấn đâu rồi. Ông hãy dẫn tôi lại tìm hấn ngay !

Viên lý trưởng lắc đầu :

- Không thể được... Buổi chiều hấn đã lại đi rồi...

Tám Huỳnh Kỳ thở dài thất vọng, ngồi xuống không buồn nói năng gì nữa. Nhưng viên lý trưởng lại nói :

- Thầy muốn tìm hấn ngay sao ? Như vậy thì hơi khó, chứ nếu đợi được đến phiên chợ sau thì may ra gặp hấn.

Tám Huỳnh-Kỳ ngạc nhiên, hỏi lại :

- Tại sao ông lại biết thế ?

Viên lý-trưởng trả lời :

- Vì đã ba, bốn phiên chợ nay hấn vẫn mang nắm hương, hoặc mật ong đến đây để đổi lấy gạo muối. Ông muốn gặp hấn, chỉ việc đợi lại đây...

Ngừng lại một lát, viên lý trưởng lại tiếp :

- Cứ xem thứ nắm và mật ong hấn kiếm được thì có lẽ hấn ở quanh vùng núi Lạc. À, mà thôi dễ đúng rồi... Trước đây tôi thấy bọn người đi rừng về nói mới có một

nhà sàn cất ở chân núi Lạc mà lại là người Kinh cát, chắc đích là người thầy muốn gặp !

Toàn thân Tám Huỳnh-Kỳ thấy rét run lên được. Nhưng trong lòng, Tám lại thấy nóng nẩy muốn bắt được Toàn ngay lập tức. Chàng hỏi thăm dò đường đất đến núi Lạc, rồi lại một mình ra đi, sau khi xin một chén nước trà nóng, uống liền hai viên ký-ninh vàng.

Nhiều lần ở dọc đường, Tám Huỳnh-Kỳ tưởng chừng như ngã khuỵu vì người chàng bị con ma bệnh sốt làm cho bủn rủn cả chân tay...

Chiếc đèn điện bầm của chàng soi rung lay bấy coi như không đủ ánh sáng soi đường nữa. May thay, tuy là đường rừng nhưng cũng không đến nỗi khó đi lắm, chứ nếu phải trèo đèo hay lội suối thì có lẽ dù can đảm và hăng hái đến đâu, Tám cũng phải ngồi ở giữa đường..

Lúc trời gần sáng, Tám Huỳnh-Kỳ mới tới được gần núi Lạc. Đúng như lời viên lý-trưởng nói, chàng nhận thấy lò mờ ở góc phía tây, có một chiếc nhà sàn mới dựng bên trong đã ánh ra một vài tia lửa, là từ bếp nấu cơm sáng, chiếu ra.

Một Kẻ Đắc Thắng Đáng... Thương Hại

Một giải khói lam toả lên trên nóc nhà sàn, Tám Huỳnh-Kỳ như thấy người bớt rét. Nhưng chàng vẫn còn nghi ngại vô cùng. Đã chắc đâu, chủ nhân chiếc nhà sàn này phải đích là Toàn.

Như một anh học trò từng bị rớt nhiều khoa thi, song tới lúc coi bảng, còn đứng ngẩn ngại chưa dám đến gần mà đọc vì chỉ sợ... lại bị rủi ro lần nữa, Tám cũng dừng bước và e sợ, chưa dám tiến lên...

Chàng cẩn thận soát lại ổ đạn súng lục, rồi lắp đủ hai viên vào chiếc súng trường... Tám trong lòng đã quyết nếu Toàn bỏ chạy, chàng sẽ bắn cho Toàn bị thương chứ không ngẩn ngại như mọi lần trước nữa.

Chàng nhìn quanh bốn phía, dự đoán trước đường lối mà Toàn - nếu chủ chiếc nhà sàn là Toàn thực - sẽ tẩu thoát về phía nào.

Rồi một lát sau, chàng quả quyết tiến bước. Nhưng lúc tới cách nhà sàn chừng chục bước, Tám chợt nghe thấy phía trên có tiếng động, rõ ràng là hung phạm định đập vỡ mảng liếp để trốn qua phía sau. Không chậm chạp, Tám Huỳnh-Kỳ dơ súng bắn chỉ thiên một phát, rồi hô lớn :

- Hãy đứng nguyên, chạy thì ta bắn !

Hung phạm có lẽ đã lo ngại vì phát súng kia, dừng bước, và mấy phút chậm ấy đủ cho Tám Huỳnh-Kỳ kịp chạy lên hết cầu thang...

Tám tưởng mừng rú lên được, trước mặt chàng rõ ràng là Toàn ! Sợ hung phạm chống cự, Tám rút súng lục, chĩa ra, bảo :

- Hãy biết điều, kéo mất mạng !

Toàn biết không còn cách thoát thân, đành đứng nguyên, nhưng cặp mắt hần học nhìn Tám như muốn ăn tươi, nuốt sống.

- Giơ hai tay lên !

Toàn đành phải theo lệnh.

Tám Huỳnh-Kỳ sung sướng quá, rút ra chiếc khóa sắt, và tiến đến, định còng tay Toàn lại. Nhưng chàng mới tiến được hai bước, đã run bắn người lên ! Và mắt chàng hoa, loáng choáng không nhìn thấy rõ vật gì nữa, cuối cùng thì ngã gục !

Trời thực cũng éo le, kẻ thắng lại ngã chúi trước mặt người tưởng chừng bị bại ! Chiếc khóa sắt cầm ở tay trái cũng như khẩu súng sáu trên tay phải Tám Huỳnh

Kỳ đều bị rơi, bắn ra ra, mỗi thứ về một phía !

* * *

Toản nhìn Tám Huỳnh-Kỳ, thương hại.

Rồi Toản nhè nhẹ cúi, không phải là để nhân dịp cướp lấy khí giới mà chỉ là để sờ tay vào trán Huỳnh-Kỳ !

Thực vậy, cướp lấy khí giới của Tám bây giờ tức là làm một việc vô ích ! Khốn nạn, Tám bây giờ thì còn làm gì được ai nữa. Môi chàng trắng bệch, hai mắt thì đỏ ngầu, tựa như đã mất thần... Mặt chàng thì thất sắc, tưởng cốt không còn giọt máu, mà trên trán ướt đẫm mồ hôi !

Toản chép miệng se sẽ lắc đầu.

Cẩn thận, chàng vực kẻ thù để nằm trên chiếc đệm cỏ, ngay trước bếp. Ngọn lửa được thổi cháy to thêm, nhưng có lẽ không đủ sức đánh át được cái rét trong người Tám.

Toản như lộ vẻ lo ngại. Chàng với tay lên trên vách, lấy xuống một chiếc lọ - thứ lọ hình đẹp mà binh lính vẫn dùng đeo - rồi rót ra một chén rượu mạnh, đổ từ từ vào miệng Tám Huỳnh Kỳ, Tám dần dần tỉnh lại. Chàng ngơ ngác nhìn quanh, rồi đến khi trong thấy Toản mới

sực nhớ đến những việc đã xảy ra...

Bên ngoài, ánh chiều dương đã bắt đầu chiếu qua cành lá. Chim chóc cũng riu rít bay ra khỏi tổ trong khi chiếc màn đen tối thu dần...

Tám Huỳnh-Kỳ sực nhớ đến bốn phận của mình. Nhanh nhẹn, chàng vội quờ tay với lấy khẩu súng lục rơi trên mặt sàn, cạnh đó, rồi vùng người toan ngồi dậy. Khốn thay, sức chàng còn yếu quá, và mới gắng gượng cất được đầu lên đã lại nặng nề ngã xuống... Thương ôi, tài sức của Tám Huỳnh-Kỳ, một kẻ đứng đầu anh chị chôn ngàn năm vắn vật, nhưng tài sức có thừa ấy, ngày nay đâu còn nữa.

Lúc này, Toàn đã lắc đầu, thở dài, thương hại. Chàng nhẹ nhàng nâng đầu Tám Huỳnh-Kỳ rồi đặt chàng nằm xuống gối... Tám sẽ mở mắt, và nho nhỏ nói :

- Cảm ơn !

Toán lắc đầu :

- Không, có gì đâu... Xin ông cứ yên nghỉ và tin chắc rằng tôi không trốn tránh đâu...

Ngừng lại một lát, Toàn lại nhìn thẳng vào mặt Tám mà nói :

- Tôi hứa rằng tôi không trốn chạy thì ông có thể tin lời tôi được chứ ?

Tám Huỳnh-Kỳ gật đầu :

- Tôi tin lời ông.

Toản yên lặng một lúc, rồi lại rót thêm một chén rượu mạnh nữa, đưa cho Tám :

- Ông hãy uống cho lại sức. Đây là một thứ rượu, cũng vào loại Sử-quốc-công, mà bọn khách buôn lậu đem từ Tàu qua đây đó !

Tám đỡ lấy chén rượu uống hết rồi sẽ vuôn vai :

- Nhờ có chén rượu, người tôi đã thấy bớt rét nhiều, nhưng toàn thân còn đau mỗi như dần...

Toản nhìn Tám lộ vẻ thương hại :

- Ông độ này trong gầy đi nhiều lắm. Nhưng xin ông cứ yên tâm ở lại đây mà tĩnh dưỡng vài ngày, khi nào ông thấy khoẻ hẳn, sẽ ra đi... Và tôi sẽ xin theo ông !

Thấy Tám như lộ vẻ ngạc nhiên, Toản tiếp :

- Ông Tám Huỳnh Kỳ a, trên nửa năm nay luôn luôn trốn tránh, tôi cũng đã thấy chán cái đời phiêu lạc ấy

lắm rồi !

Tám có vẻ trầm ngâm suy nghĩ lâu lắm, chàng mới lại nho nhỏ nói, có lẽ tự nhủ thầm mình hơn là để cho Toàn nghe thấy :

- Ta cũng thấy chán lắm rồi...

Câu Chuyện Tâm Sự Giữa Hai Kẻ Thù

Cách đó năm hôm sau.

Trên chiếc nhà sàn của Toàn, cũng một buổi sáng tinh sương, ngọn khói lam vẫn theo thường lệ tỏa dần lên qua những hơi núi trắng mờ...

Nhưng trong nhà sàn, trên một chiếc đệm cỏ khô, người ta chỉ thấy có Tám Huỳnh-Kỳ nằm đắp một chiếc chăn dạ, chứ không thấy Toàn.

Anh Tám của bọn Thảo, Lễ và Sáu Saigon bây giờ so với khi xưa thì chẳng còn lấy được một phần mười. Những vi trùng sốt rét ẩn nấp mãi trong thân thể Tám từ lâu, được dịp trở ra, tha hồ mà hoành hành. Và trong chưa đầy một tuần lễ, Tám đã bị sút hẳn người như đã ốm liệt giường chiếu từ bao nhiêu tháng.

Toàn đã nhiều lần muốn thuê người vực Tám về tới tỉnh lỵ, vì ở đó mới mong có đủ thuốc men hơn, nhưng Tám đều lắc đầu. Chàng có bảo Toàn rằng :

- Thôi anh ạ, (trong khi tai nạn hai kẻ thù đã gần thành như bạn), anh hãy để mặc tôi. Chứ hiện giờ tôi thấy tôi yếu quá lắm rồi, nếu bây giờ nhờ người cáng lên tỉnh, cũng phải đi khó nhọc mất bốn năm ngày nữa, và như

thế thì khó lòng tôi có còn sống được cho đến lúc tới nơi... Không chừng mà lại chết ở dọc đường, cái đó thì cầm chắc. Vậy tốt hơn hết, anh hãy để yên tôi nằm đây, nếu may ra số tôi, trời cho còn sống thì tự nhiên sẽ khỏi, bằng không thì thà gửi thân ở chỗ hoang vu này lại còn thấy phần thú vị hơn...

Toản đành phải nghe theo. Và hàng ngày, theo lệ thường, Toản vẫn vào rừng kiếm mật và nắm để rồi đợi ngày phiên chợ về đổi lấy gạo muối, Toản lại để ý tìm những trái ngọt và lành hoặc tìm sẵn những giống chim, gà rừng, để cho Tám ăn được lạ miệng. Riêng về thuốc thang thì Tám bị thiếu thốn. Ngoài một ống thuốc ký ninh vàng mà Tám mang theo, Tám không có thuốc gì nữa, vì ngay hôm đầu tiên, Toản đã tiêu hết cho Tám hai ống thuốc chống bệnh của mình rồi.

Tám thấy Toản hết sức săn sóc, thuốc thang cho mình, trong lòng cảm kích vô cùng. Nhiều khi, chàng muốn gượng dậy và nhân lúc Toản không có nhà, bỏ đi một nơi khác. Như vậy, Tám đỡ làm cho Toản phải khó nhọc vì mình và Toản cũng không phải giữ lời hứa với mình nữa.

Nhưng sáng sớm hôm nay. Tám bừng mắt tỉnh dậy, thấy Toản đã đi rồi. Trên bếp siêu nước đang reo và cạnh chỗ mình nằm, Tám thấy một chiếc bát nước sôi,

trong có ngâm năm quả trứng gà... Bên cạnh, lại có một tờ giấy viết nguệch ngoạc mấy dòng :

- «Sáng sớm, thấy anh ngủ yên giấc, tôi không muốn đánh thức anh dậy. Khi nào anh dậy, hãy soi trứng đi, rồi ấm nước tôi đun sôi sẵn đó, anh lấy mà pha chè... Tôi có lẽ hơi muộn muộn mới về, vì thấy anh kêu khát nước lắm, tôi muốn đi xa xa một chút để cố tìm cho anh mấy quả dừa non.

Tái bút. Khi chè đã ngấm, anh nhớ uống hai viên thuốc nhé. Rồi đến trưa nay, chúng ta lại đánh cờ chơi, và lần này, tôi quyết phải cho anh đại bại !

Toản»

Tám đọc đi, đọc lại bức thư hai lần. Chàng thấy Toàn sẵn sóc mình quá, cảm động vô ngần và bỗng nhiên thấy hai hàng lệ rung rung muốn chảy...

Thấy nước trong ấm đã sôi, Tám gượng chống tay dậy để pha vào trong ấm mà Toàn đã bỏ chè sẵn. Hôm nay Tám thấy người mình yếu hơn nhiều... Các thớ thịt, Tám như thấy đã rã hết cả ra và các khớp xương thì hình như đều lỏng lẻo.

Tám đã thấy trong người khang khác. Cái «khang khác» này, bất cứ một người nào ốm nặng, lúc gần chết,

cũng nhận thấy được rõ ràng... Chàng bóc một quả trứng, ăn xong, rồi rót chè ra chén. Nhưng Tám không uống thuốc như lời Toàn dặn.

Chàng nhấp dần dần từng ngụm chè nhỏ, hình như muốn nghe ngóng xem khi có nước nóng vào thì trong người mình thấy chút gì chẳng ?

Nhìn ra phía xa, Tám như ngóng đợi Toàn. Trên những con đường núi quanh co ngoằn ngoèo như khúc rắn uốn, Tám cố nhìn chỉ thấy những bọn người, thô mán, vai đeo sọt nứa, leo núi, trèo đèo.

Vén tay áo nhìn đồng hồ, Tám thở dài, lẩm bầm :

- Trời ơi, không biết rằng ta có kịp đợi đến lúc Toàn về không ?

Trên trời, mấy con quạ kêu, tiếng thực rừng rợn. Quá về phía khu rừng xa, vắng như có tiếng hổ gầm gừ... Tám mỉm cười, chua xót :

- Có lẽ quạ và hổ đã ngửi thấy trước có mùi thịt chết rồi chẳng ?

Tám chống tay toan ngồi dậy... Chàng muốn vớ lấy chiếc bút chì và ghi lại cho Toàn ít lời dối dăng, vì vẫn sợ đợi Toàn về thì không kịp nữa ! Nhưng Tám không

còn đủ sức mà ngồi vững để viết. Tay chàng cũng run quá lắm rồi. Tám đành lại nặng nề nằm xuống nệm cỏ, thở dốc như muốn ngất đi !

* * *

Tới lúc Toàn hớn hở bước nhanh lên chiếc thang nhà sàn thì Tám mới bằng mắt tỉnh dậy. Toàn vui vẻ hỏi :

- Anh ngủ ngon giấc quá nhỉ, bây giờ mới dậy kia ư ?

Nhưng đến lúc Toàn trông thấy chè đã pha, trên đĩa có vỏ trứng, thì Toàn lại cười mà bảo :

- À, ra tiên sinh ngủ lại ! Không, ngủ được, thì anh cứ ngủ, vì như thế chóng lại người lắm ! Nhưng tại làm sao anh lại không ăn nốt trứng đi ! Để lại bốn quả làm gì ?

Tám lặng lẽ lắc đầu ! Toàn lại tiếp :

- Tôi không ăn đâu ! Lúc này, tôi đã xin được một ống cơm nếp của bọn đi rừng, ăn lưng dạ rồi... À, may lắm cơ, Tám ạ. Thấy anh kêu khát nước, tôi tưởng phải vào rừng xa lắm mới tìm được dừa, không ngờ mà gặp được người chỉ chỗ cho, cách đây không mấy !

Vừa nói, Toàn vừa rút trong chiếc lẵng nửa ra hai quả dừa non, da xanh tươi rất mịn. Toàn lại tiếp :

- Lại còn may mắn hơn nữa là gặp mấy tay đi buôn thuốc phiện lậu, tôi hỏi han họ, lúc biết rằng tôi cần thuốc, họ sẵn sàng biểu chúng mình hai ống dầu long não và hện nếu lúc trở về có thời giờ, sẽ rẽ ra đây và mua giúp cho một tá thuốc tiêm trừ sốt...

Thấy Tám vẫn lạnh lùng nằm im, Toàn ngạc nhiên nắm lấy tay Tám. Như cảm thấy hơi lạnh từ bàn tay kẻ sắp chết toát ra, Toàn hoảng hốt cúi xuống, hỏi :

- Anh Tám, anh làm sao thế ?

Tám mở mắt, chăm chú nhìn Toàn rồi lắc đầu :

- Không, có làm sao đâu, cảm ơn anh !

Toán lắc đầu :

- Không, anh đừng dẫu tôi ! Để tôi bỏ dữa anh uống nước đã nhé !

Tám lắc đầu :

- Không, bây giờ tôi không khát. Nhưng sẵn có nước, anh hãy tiêm luôn cho tôi hai ống huile camphrée đi !

Toán nghe theo, sửa soạn ống tiêm và trong chốc lát đã tiêm xong, vừa day day vết tiêm vừa cười mà bảo :

39 | Chiếc Gối Đẫm Máu

- Tôi lạy giờ chỉ ba ngày thì anh khỏi. Như vậy thì chúng ta có thể đi xem hội ném còn, vui lắm !...

Tám thấy Toàn vui vẻ ríu rít thế chỉ mỉm cười. Một lát, chàng mới nói :

- Hai phát thuốc tiêm vừa rồi, người ta vẫn gọi là thuốc... hồi sinh đấy nhỉ,

Và Tám lại tiếp luôn :

- Chắc thuốc đó không làm cho tôi sống lại được, nhưng cũng cho tôi có đủ sức mà nói với anh một câu chuyện quan hệ...

Toàn ngạc nhiên :

- Anh làm sao thế ?

Tám lắc đầu :

- Không, không làm sao hết. Nhưng anh hãy chọc dũa và rót nước ra đầy hai cốc đi... Có lẽ tôi cũng cần phải nhấp giọng đôi chút vì câu chuyện tôi muốn nói với anh cũng khá dài...

Toàn không dám hỏi nữa, lấy cốc đổ dũa ra... Trong khi ấy, Tám Huỳnh Kỳ hết nhìn vào chiếc gương treo ở cạnh tường lại ngắm nghía Toàn rất là kỹ lưỡng.

Toản bung hai cốc nước dừa trong, để ở trước mặt Tám :

- Anh có pha thêm đường không ?

- Không, cảm ơn anh !

Toản lúc này như đã nhận thấy Tám thất sắc, khác hẳn với mọi ngày thường :

- Có lẽ anh nằm xuống mà nghỉ ngơi thì hơn !

Tám mỉm cười, lắc đầu :

- Không, tôi không mệt lắm !

Và ngừng lại một lát, nhìn theo Toản đương cẩn thận kéo chiếc chăn dạ đắp qua lên cho mình, Tám Huỳnh Kỳ mỉm cười, bảo Toản :

- Ai mà trông thấy cái cảnh tượng hiện giờ, Toản tên sát nhân, sẵn sóc cho thám tử Tám Huỳnh-Kỳ hẳn phải buồn cười lắm đấy nhỉ ! Mà kể cũng thực lạ và buồn cười đấy, anh Toản nhỉ !

Toản chậm chậm trả lời :

- Lạ thì có lạ, nhưng !... buồn cười thì chưa chắc !

41 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Tám Huỳnh-Kỳ gật đầu :

- Không, đáng buồn cười thực, Toàn ạ !

Này nhé tính đến hôm nay là vừa đúng chín tháng, 21 ngày mà tôi nhận được lệnh đi tróc nã anh... dù sống hay chết cũng phải tóm anh cho kỳ được !

Toàn buồn rầu, gật đầu :

- Phải rồi, sát nhân giả tử, đó là theo lệ thường !

Tám Huỳnh Kỳ tiếp :

- Và đúng ngày thứ 16 tháng trong thứ 10 thì tôi bắt sống được anh, nhưng vì sự ốm đau tình cờ xảy ra, tôi được ít ngày nhận xét kỹ anh và thấy rằng anh thực không đáng lên đoạn đầu đài một chút nào, trái lại, lại đáng nên sống lâu trăm tuổi.

Toán mỉm cười :

- Anh chỉ nói quá !

Tám Huỳnh Kỳ lại tiếp :

- Trước hết, anh đã biết chiến đấu dũng cảm để thoát khỏi tay tôi trong bấy nhiêu lâu... Anh đã bắt tôi phải lặn lội, chèo đèo, lặn suối khắp nơi. Anh cho tôi nếm đủ

mùi khó nhọc : nào đói, nào khát... có lần lại suýt chết đuối giữa dòng sông... Và cuối cùng thì tôi đắc thắng.

Toản gật đầu :

- Phải, anh đã hạ tôi !

Tám Huỳnh-kỳ thở dài :

- Mà tiếc thay, đó lại là cuộc chiến thắng cuối cùng trong đời tôi...

Toản cũng nói :

- Anh đã nhất định thắng và cố gắng đến nỗi quên cả thân mình; anh bị con ma bệnh sốt rét hại...

Tám Huỳnh Kỳ cười, buồn rầu :

- Chúng ta đều nhận thấy rõ ràng như vậy, và đó chính là chỗ... đáng buồn cười... Tôi đã bắt được anh, chỉ có việc tra còng vào, giải về tỉnh, thế là xong, nhưng con ma bệnh sốt rét đã tràn đến. Ấy thế là tự nhiên thành thay bậc đổi ngôi ! Tôi lại thành ra bị anh hạ, nghĩa là bắt buộc phải nằm chết dí một xó không còn hành động gì được nữa... Vậy mà anh có thể giết tôi, rồi bỏ trốn thoát, anh lại không làm thế, anh, một tên sát nhân, lại vui vẻ, chịu săn sóc điều trị tôi... Mà để làm gì cơ chứ, để hứa rằng đợi tôi khỏi bệnh sẽ để cho tôi giải anh về

lao !... Đây, anh xem, việc xảy ra như thế có đáng la lùng và buồn cười hay không cơ chứ... mà việc xảy ra lại ở chỗ thâm sơn cùng cốc này, đi bốn cung đường chưa tới chỗ người ở, chung quanh mình có rần rết và hùm beo...

Nói tới đây, Tám Huỳnh-Kỳ nhẹ nhẹ nắm tay Toàn giữ chặt trong tay mình... Cả hai cùng yên lặng, trong khi bên ngoài, tiếng hô báo gầm thét như đã ngửi thoảng thấy mùi tử khí. Tiếng quạ vẫn kêu như thúc dục... Nhưng bỗng rồi mọi thứ đều yên hẳn, cái yên lặng rùng rợn kéo dài trong dăm phút rồi lại bất thành linh vang dậy, như sóng vỗ nước tràn...

Tám Huỳnh-Kỳ lắng nghe, rồi nho nhỏ nói :

- Đây có phải là tiếng động rừng không ? Hay là đã đến lúc mà người ta vẫn nói là... đổi đời ! Có điều chắc chắn đó là dấu hiệu có sự chẳng lành...

Toàn an ủi :

- Không, anh cần phải hi vọng !

Tám lắc đầu :

- Anh hãy nghe kỹ lời tôi nói... Tôi biết cái giờ chết của tôi đã sắp đến rồi. À, hôm nay chúng ta là ngày thứ

năm nhĩ... Chắc khó lòng mà tôi có thể sống được cho tới chủ nhật... Có lẽ, tôi sẽ nhắm mắt vào buổi chiều thứ sáu ngày mai... Nhưng biết đâu lại chẳng là chốc nữa, chiều nay, hay đêm nay vì nhiều khi tử thần cũng hay sốt ruột lắm cơ !...

Toản gạt đi :

- Anh đừng nói thế ! Anh năm nay mới 23 tuổi !

Tám mỉm cười :

- Nghĩa là tôi còn hai ngày nữa để sống, may lắm thì một phần nửa ngày thứ ba nữa. Khi nào tôi đã thở hơi cuối cùng rồi thì Toản hãy đào cho tôi một hố khá sâu, ở ngay dưới nhà sàn này càng hay, cốt để cho bọn hổ báo kia khỏi tìm đến mà bới lên...

Toản gạt đi :

- Tôi đã bảo anh chẳng nên nói đến chuyện ấy mà ! Anh nên...

Tâm Huỳnh-Kỳ lắc đầu và ngắt lời :

- Xong xuôi đâu đấy, anh sẽ được cời lời hứa đôi với tôi, nghĩa là anh muốn đi trốn tránh thì đi... À nhưng anh làm thế nào ?!... Chúng ta cùng tuổi nhĩ ?... Anh định sẽ làm gì ?

Và Tám Huỳnh Kỳ nhìn chăm chú vào mặt Toàn. Hai chàng thanh niên giữa lúc phong trần như muốn nhìn nhau để hiểu nhau thấu tận đáy lòng...

Một lát, Toàn nói :

- Có lẽ tôi sẽ đi sâu vào trong vùng rừng rậm nữa...

Tám Huỳnh Kỳ lắc đầu :

- Anh điên hay sao mà lại định thế ?

Toàn thở dài :

- Thì còn làm thế nào được nữa, hử anh Tám. Chắc anh biết hơn ai hết rằng như thế vì chính anh đã theo rồi tìm bắt tôi từ lâu... Nếu tôi trở về miền đồng bằng, lập tức tôi sẽ bị bắt ngay...

Tám Huỳnh-Kỳ gật đầu :

- Anh nói có lẽ... Nhiều thám tử nữa, sau tôi sẽ mở cuộc lùng bắt anh. Và rồi anh cũng sẽ làm cho họ cũng phải chật vật, điêu đứng như tôi... Nhưng rồi kết cục thì rồi họ cũng đến bắt được anh... Chính vì tôi nghĩ đến điều đó mà tôi lấy làm buồn lắm !

Tám Huỳnh-Kỳ nói tới đây, lộ vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi. Chàng rút thuốc lá ra châm hút, và mê mải suy

tính quá, đến nỗi để lửa diêm cháy lên đến tận ngón tay... Một lát, Tám Huỳnh-Kỳ lại tiếp :

- Toàn ạ, tôi đối với anh vốn sẵn một lòng thân mến... Nhưng tại sao anh lại giết người ? Thực vậy, nếu không, gặp tôi, tất chúng ta đã coi nhau như anh em rồi... Nếu tôi biết mình tôi có sống và qua khỏi lần này được thì có lẽ tôi không nói như thế đâu nhưng bây giờ thì giữa lúc gần đất xa trời rồi, tôi có thể nói thẳng được rằng : Đi bắt anh như thế này thực là tôi đã không công bình !

Toàn gạt đi :

- Tám, anh chớ nên nói quẩn như vậy !

Tám lắc đầu :

- Không, rõ ràng như có một điều gì báo cho tôi biết anh chẳng phải là một kẻ sát nhân tầm thường... Lúc này, tôi muốn biết rõ sự thực ! Và tôi chắc rằng anh chẳng muốn dấu diếm một người sắp chết đến nơi. Vậy có phải thực chính anh đã giết lão Hoàng hay không ?

Toàn cúi đầu nghĩ ngợi. Bên ngoài, mọi vật đều như im bất, giữa cái phút nghiêm trọng này.

Lời Dối Dăng Của Tám Huỳnh Kỳ

Rồi chậm chậm, Toàn nói :

- Tôi... chính tôi cũng không biết rõ nữa. Nhưng có lẽ chính tôi giết. Nhưng có phải rằng tôi chủ tâm định đến để giết lão không ? Buổi tối hôm đó, tôi tìm đến trại họ Hoàng, chỉ là có mục đích làm cho lão hồi tâm và chớ có vu oan tội lỗi cho cha tôi... Tôi nói rồi anh có thể hiểu rõ ràng việc này. Anh hãy đứng thử vào địa vị tôi lúc bấy giờ ! Anh sẽ hiểu tôi hơn nữa, nếu anh được biết rõ cha tôi, thực là một người cần cù chăm chỉ bao giờ cũng chỉ nghĩ đến bốn phận... Mẹ tôi mất đi khi tôi mới hầy còn chập chững. Chính cha tôi gà sổng nuôi con và từ đó cho đến lớn, lúc nào tôi cũng sống cạnh cha tôi. Nói cho thực đúng thì về sau, lúc đã biết nghĩ, tôi coi cha tôi lại còn như là một người bạn thiết nữa. Là cha tôi, thì chỉ là một sự Tạo hóa đặt bày, nhưng đối với tôi, cha tôi còn có tình thần mặt hơn thế nữa. Khi tôi lên mười tuổi bất cứ cha tôi đi đâu, tôi cũng theo đi và chẳng bao lâu, chúng tôi tưởng như không thể nào xa nhau lúc nào được nữa. Khi tôi gần hai mươi tuổi, cha tôi đã rèn luyện cho tôi hoàn toàn thành một người trung trực, biết trọng danh dự và nhân cách... Cha tôi chơi với lão Hoàng kể ra thì không thân lắm, tuy biết

nhau đã lâu. Đó chỉ là vì lão Hoàng tính bần tiện, lúc nào cũng coi đồng tiền hơn hết mọi tình, nghĩa.

Tám Huỳnh Kỳ gật đầu :

- Tôi đã biết !

Toản lại tiếp :

- Chính một phần vì thế mà cha tôi đối với việc hôn nhân giữa tôi và Nga, con gái lão Hoàng không lấy gì làm thấm thiết lắm, mặc dầu cha tôi vẫn công nhận Nga thực khác hẳn tính cha và anh trai hắn, thực là một người con gái nết na, thùy mị và đoan trang...

Tám Huỳnh Kỳ gật đầu :

- Có, tôi đã biết.

Toản ngừng lại chốc lát, rồi nói :

- Lão Hoàng chỉ biết có tiền thôi, nên khí chung vốn với cha tôi để doanh thương, lúc gặp nhiều sự chẳng may bất ngờ làm cho thất bại, lão Hoàng đổ riệt ngay cho cha tôi có chủ tâm lường gạt hắn... Cha tôi vốn thực thà, nhiều việc trước đây chỉ tin người, thành ra giầy má nhiều thứ không có đủ, và bởi vậy, trước tòa cha tôi đã thành ra người tình ngay lý gian vậy ! Cha tôi vô tội mà sẽ bị kết án. Ở đời lại chỉ có một người có thể gỡ

49 | Chiếc Gối Đẫm Máu

tôi được cho cha tôi, đó là lão Hoàng. Vậy anh thử nghĩ xem nếu vào địa vị anh thì anh làm thế nào ?

Tám Huỳnh Kỳ không trả lời, chỉ dục :

- Được, anh cứ nói nốt đi !

Toản theo lời, lại tiếp :

- Chính vì thế mà buổi chiều hôm ấy, tôi tìm gặp lão Hoàng... Tôi chịu hạ mình, nhẫn nhục đủ thứ, van xin hẳn để mong hẳn hồi làm mà nghĩ thương đến cha tôi, đến tôi... Tôi lúc đó họ chẳng khác gì một kẻ ăn mày, cầu người sinh phúc... Mặc dầu lão Hoàng vẫn khăng khăng sắt đá... Tên con trai hẳn lại cũng như cha, hàm hàm nhìn tôi, với bộ mặt kiêu hãnh, khả ố vô cùng... Lão Hoàng thấy tôi chịu lụy quá, lại muốn làm nhục tôi... Lúc đó, cơn giận uất lên, tôi không suy tính gì nữa, tôi như một thằng điên... Tôi đến nào có mang theo khí giới gì.....

Trong óc Toản lúc này như diễn lại cái cảnh rừng rợn, gớm ghê đêm ấy. Chàng đi đi lại lại trên nhà sàn, hai tay nắm chặt, nghiến răng nói tiếp :

- Rồi khi thằng con trai lão xông đến dơ chiếc ba toong đánh tôi, tôi gạt ra... Chiếc đèn vỡ, phòng tối om... ba người xông vào nhau vật lộn... Lão Hoàng không

biết rút được đâu một vật gì nhọn sắc thì phải, hấn đâm trúng vào đầu vai tôi, rách sạt qua ba lần áo... Đây, anh còn trông thấy rõ ràng vết sẹo ở đây...

Vừa nói, Toàn vừa vạch áo ra cho Tám nhìn. Và chàng lại tiếp ngay :

- Tôi phải chống cự lại hai đứa... Tôi đang được khí giới ở tay lão già, hình như đó là một con dao rọc giấy khá lớn... Thằng con trai vụt trúng tôi nhiều gậy vào đầu, vào cổ... Tôi càng hăng máu lên và đâm chí mạng.. Rồi tôi thấy có một người ngã, rầy rụa, thở hắt... Sợ hãi, tôi vượt ra khỏi nhà. Sau đó, tôi mới biết con trai lão, sau khi thấy cha chết, cất dấu mọi chứng cứ gì tỏ ra rằng tôi chỉ vì tự vệ mà phải hạ sát... và buộc cho tôi tội tìm đến ám sát cha hắn để trả thù... Tôi không biết cải cách nào, đành phải bỏ trốn. Cha tôi ở trong lao nguyên trước đã ốm, được tin lại càng buồn phiền và chẳng mấy ngày thì mất. Nhưng trời cũng có mắt lắm, tên con trai lão Hoàng chỉ hai tháng sau cũng mắc bạo bệnh mà chết theo tên già độc ác kia...

Ngừng lại một lát, Toàn tiếp :

- Đó, tất cả câu chuyện là như thế ! Dù sao tôi cũng có thể nói rằng tôi phải giết lão Hoàng chỉ là vì có tự vệ mà thôi !

Tám Huỳnh Kỳ nhìn thẳng vào mặt Toàn nghiêm giọng mà bảo, chẳng khác gì một vị quan tòa luận tội :

- Toàn, anh hãy ngồi xuống kia ! Khi một người tính ngày sống của mình còn dài thì có lẽ không hề biết thương xót ai một chút nào. Nhưng đối với một người biết mình sắp chết thì lại có những ý nghĩ khác. Toàn à, lão Hoàng tội thực đáng chết... Còn anh, thì anh không phải trốn sâu vào trong rừng rậm nguy hiểm nữa, anh hãy trở về trung du hoặc miền đồng bằng...

Toàn lắc đầu

- Tôi dù có muốn thế, cũng không thể được !

Tám Huỳnh Kỳ gật đầu :

- Có thể được lắm, và anh sẽ không phải là Toàn, hung phạm đã giết lão Hoàng nữa. Anh sẽ là Tám Huỳnh-Kỳ, trước đây đứng đầu bọn anh chị ở nơi ngàn năm văn vật... Toàn anh đã hiểu lời tôi nói chưa ?... Anh hiểu ý định của tôi chưa ?

Toàn bình tĩnh, lắc đầu :

- Không, tôi chưa hiểu.

Tám Huỳnh Kỳ vui vẻ sẽ vồ vào vai Toàn mà bảo :

Đó, cái kể của tôi là như thế đó, anh nghĩ xem, nếu đem thực hành thì có thú vị hay không ? Sự thực, tôi yêu anh lắm, và trọng anh nữa là đằng khác. Vậy không có gì cản trở nữa, nếu từ nay anh sống và đội tên tôi... Tôi nguyên là một đứa trẻ mồ côi từ thuở nhỏ, anh em lại không có ai. Trước tôi được một ông bác nuôi cho ăn đi học và sau thì ông thấy tôi ăn nợ ông đã quá nhiều, đem lòng hắt hủi và cuối cùng thì ném tôi ra ngoài đời... Ông bác ấy không có con cái gì hết mà hiện cũng chết rồi, nghĩa là hiện nay, tôi không còn ai thân thích mà gọi là có thể nhận biết ra tôi nữa... Ra đời, tôi quen tính lông bông, tôi sống ngay trong đám anh chị. Và nhờ được cái tấm can trường hơn người chút ít, tôi được anh em trọng vọng và tôi lên đứng đầu... Cho đến bây giờ cái tà quy chính, tôi vẫn sống riêng biệt, thực không có ai biết rõ cái đời của tôi trước kia thế nào nữa. Một điều ta mà phải nhận rằng sự tình cờ kỳ lạ, là chỗ tôi với anh hao hao giống nhau, ai lâu không gặp thì không thể nhận ra chúng ta ai là Toàn, ai là Tám Huỳnh-Kỳ ! Chỉ khác tóc anh màu đỏ hơn tôi nhưng cái đó không khó, nhuộm lại một buổi thì xong ngay.

Nhìn kỹ vào mặt Toàn, Tám Huỳnh-Kỳ lại tiếp :

- À, nhưng anh thiếu một cái sẹo tròn nhỏ ở dưới mắt bên trái nữa... Nếu thêm vào đủ rồi thì anh không sợ hãi

gì nữa. Anh sẽ có thể gặp được thanh tra Lỗ-Son, một người sắc mắc lắm, nhưng là người bạn tốt...

Toản như còn nghi hoặc :

- Liệu có thể như thế được không ?

Tám Huỳnh-Kỳ gậ đầu :

- Hắ là được. À, mà anh còn sẽ gặp nhữg bọn đầ em cũ của tôi. Trong đó có một người thân hơn hết, mà tôi coi như em ruột. Tên hắ là Thạch lại cũng có tên là Thảo nữa !

Toản lo lắg :

- Nhữ Thạch nhận ra biết sự mạo nhận thì sao ?

Tám Huỳnh-Kỳ lắ đầu :

- Chắc không.. Vả lại dù Thạch có nhận ra cũng không đáng lo lắm, vì tôi có cách... Cách này, anh chỉ dùng đến khi nào không còn có thể dấu điểm hắ sự thực nữa.

Vừa nói, Tám vừa lắ tay tháo một chiếc breloque đeo ảnh bằng vàng tây, trao cho Toản và tiế :

- Đây là ảnh của mẹ tôi. Thạch vẫn biết tôi quý và giữ chiếc ảnh này hơn tính mệnh. Từ lâu, tôi đã dặn Thạch

rằng khi nào mà không gặp hấn, tôi có mệnh hệ nào, tôi sẽ dổi dăng lại cho người khác và giao lại ảnh này cho hấn... Khi anh nhắc trước mặt hấn câu này ! «Anh Tám dổi lại cho anh rằng hãy xứng đáng mà đeo cái ảnh quý nhất đời của anh». Thì người ấy, bất luận là ai, Thạch cũng phải nhớ ơn người ấy đời đời... Anh Toàn, anh đã nhớ kỹ câu ấy chưa ?

Toàn lẩm nhẩm nhắc lại câu nói của Tám rồi gật đầu :

- Tôi nhớ rồi !

Tám Huỳnh Kỳ lại vui vẻ tiếp :

- Sau khi điểm thêm chiếc sẹo ở má vào rồi không còn ai nhận ra anh là Toàn nữa. Chắc người đầu tiên gặp anh, sẽ rú lên mà ôm chầm lấy, sẽ là thanh tra Lỗ Sơn. Hấn thực tốt, và trung trực như một vị thần... Toàn ạ, đó, tất cả tôi chỉ có bằng ấy thứ di vật để lại cho anh mà thôi... Mấy bộ quần áo của người chết... và cái tên của hấn... Những thứ này, chẳng bao lâu nữa sẽ chẳng giúp cho tôi dùng được việc gì !... Anh sẽ làm Tám Huỳnh Kỳ. Anh sẽ dùng cái tài ba của anh để giúp ích xã hội, tìm bắt những kẻ hung phạm tội lỗi để cho pháp luật được mọi người trọng nể... Kể ra như thế cũng còn hơn là phí một tài nghệ tâm trí như anh đi... Đáng lẽ đời liệt anh vào hạng sát nhân, nhưng biến thành tôi, anh sẽ

thành người lương thiện !...

Toán hỏi lại :

- Anh đã nghĩ kỹ những điều anh nói với tôi chưa ?

Tám Huỳnh Kỳ gật đầu :

- Anh quên rằng cổ nhân vẫn có câu nói rằng chim sắp chết tiếng kêu thương, người sắp chết, lời nói khôn hay sao ?

Tám Huỳnh Kỳ nói đến đây bỗng thấy hơi lạnh thấm tụt trong tâm can tràn ra ngoài. Chàng run lên, nhưng cổ hết sức chấn tĩnh. Chỉ tay về phía chai rượu mạnh, chàng ra hiệu cho Toán rót cho mình một chén. Uống cạn rồi chàng lại tiếp :

- Bây giờ tôi thấy tôi yếu lắm rồi, vậy anh đừng bắt tôi tranh luận với anh. Anh cứ nhớ rằng việc tôi nói đây, tôi nghĩ kỹ lắm rồi mới nói. Anh trở về, sẽ thuật lại rõ cho những ai muốn biết câu chuyện săn đuổi giữa hai ta. Chúng có là những bộ quần áo cũ của anh, những giấy tờ căn cước của tên sát nhân Toán, có lẽ anh sẽ được thưởng bội tinh vì cái công này. Trong bao nhiêu tháng lặn lội ở nơi xa, lúc trở về, có ai thấy Tám Huỳnh Kỳ hơi khác trước cũng không nghi ngờ gì hết !

Cơn sốt lại lên... Tám Huỳnh Kỳ lại run bần bật. Tám nghiêng răng lẩm bẩm :

- Tử thần đương đứng chờ tôi rồi, Toàn ạ ! Nhưng mà không, không... tôi chưa muốn chết !

Toàn lo lắng gọi :

- Anh Tám !

Tám Huỳnh Kỳ đã yếu lắm, sẽ chỉ tay bảo :

- Đây kia, rồi anh lục ở trong những hành lý của tôi cuốn chỉ dẫn những nhiệm vụ của nhân viên liên phóng... Cuối cuốn sách, tôi có đóng thêm vài tờ và ghi thêm vài cảm tưởng hoặc ý nghĩ, hoặc chép lại những kỷ niệm đã gặp gỡ với Lỗ Sơn, với bọn Thảo, và vài người quen nữa, anh xem đó, sẽ dùng được nhiều trong khi nói chuyện với họ...

Tám rét quá, hai hàm răng đập vào nhau lập cập... Mặt cắt không còn hạt máu... Chàng thực không ngờ rằng thần chết lại đến nhanh như vậy... Toán đỡ Tám nằm xuống nghỉ và kéo chăn trùm lên cho chàng đến cảm. Tám gật đầu cảm ơn rồi khe khẽ bảo :

- Anh hãy cho tôi vài phút nằm yên... Tôi thấy như buồn ngủ...

Toản vẫn dịu dàng săn sóc Tâm. Chàng lộ vẻ cảm động, nhưng khi nghĩ đến cuộc đời kỳ lạ của mình sắp sống, lòng chàng lại thấy vui vui... Chàng lẩm bẩm :

- Ta lại sẽ được sống như mọi người thường. Ta lại sẽ được gặp Nga, dù không dám xưng chính tên là Toàn... Ta sẽ về gặp những kẻ thân mến của chốn đô thành...

Tám Huỳnh Kỳ bắt đầu rên rỉ. Toàn như hồi hận về những ý nghĩ vui sướng của mình vừa qua... Tám Huỳnh Kỳ mở mắt tỏ ý muốn được đỡ dậy. Toàn đỡ chàng, dựa lưng vào gối. Với một giọng nghẹn ngào rất nhỏ, Tám Huỳnh-Kỳ nói :

- Không thể để chậm được nữa rồi, Toàn ạ ! Với tay lấy khẩu súng lục, chàng gác vào đám than hồng, rồi nho nhỏ tiếp :

- Anh chịu khó một tý... Cũng không đau đớn gì đâu... Cần phải có cái sẹo này mới được...

Kéo Toàn ngồi xuống Tám đợi cho chiếc đầu nòng súng thực nóng mới dí vào má bên trái của Toàn chỗ dưới con mắt, Toàn hơi nhăn mặt, mùi da cháy xém thoáng ra khen khét. Tám đã nằm vật xuống bảo :

- Thôi thế là xong xuôi... Toàn đã có đúng cái sẹo tròn, đổ dưới con mắt trái... Thanh tra Lỗ sơn dù tinh quái đến đâu, cũng không nhận biết thấy gì... À, Nhưng Toàn phải coi chừng tên khách mình hương A Koóng đây nhé ! Cái đồ sủ diện ố nga mi ấy mà... nhưng chắc nó sẽ cũng không làm gì nổi Toàn... À, nhưng còn cô Nga... cô Nga... Để tôi kể cho anh rõ ràng cái đời thuở nhỏ của tôi, cái đời tình ái... trời ơi, tôi muốn kể...

Tám Huỳnh-Kỳ đột nhiên lại cố hết sức chống tay ngồi dậy... Và sức nhớ chàng kêu thét :

- A, Toàn ạ, suýt nguy, còn thiếu...

Nhưng Tám Huỳnh-Kỳ đã lú lờ không nói được nữa. Người chàng run bắn. Tám đờ mắt, rơi tuột tay ngã vật xuống đệm... nấc lên vài tiếng...

Toàn hoảng hốt cúi xuống ! Chàng thấy người Tám đã lạnh toát... Toàn cố hết sức mà không hề ngăn được giọt lệ trào ra... Chàng quỳ xuống bên xác Tám !

Bên ngoài tiếng quạ kêu càng rộn rã. Và hồ báo cũng gầm thét vang rầm... Có lẽ chúng đã đánh thấy hơi mùi thịt chết !

59 | Chiếc Gối Đẫm Máu

Toản cau mặt :

- Góm, đồ muông thú, ra chúng lúc nào cũng chỉ sẵn sàng xâu xé thịt người !

Chàng lắp đạn vào súng, bắn luôn bốn phát, rồi cầm chiếc sừng, leo xuống nhà sàn.

Cuộc Gặp Gỡ Đầu Tiên

Khi Toàn trở về tới cái thành phố hoa lệ mà trước kia, chàng tưởng không bao giờ có dịp để chân tới nữa, thì Toàn đã hoàn toàn là Tám Huỳnh Kỳ... Chàng đã tập được giọng nói, và những cử chỉ của Tám nên lúc vào sở gặp người tùy phải hẳn đã phải reo lớn lên rằng :

- À ông Tám, ông về từ bao giờ thế ?... Sao lúc này tôi không thấy quan Chánh nói ?

Toàn vui vẻ trả lời, rồi hỏi xem ông Chánh lúc này có ở trong phòng giấy không, nhưng người tùy phải trả lời ông ấy vừa ra ngoài phố vắng.

Và người tùy phải tiếp :

- Ông Lỗ-Son có ở trong phòng ấy !... Chắc được gặp ông bây giờ thì ông Son phải sướng lắm !

Toàn hơi ngần ngại. Và chàng lần đầu tiên thấy rờn rợn trong cái vỏ của Tám Huỳnh Kỳ. Mặc dầu, chàng cũng muốn gặp ngay Lỗ-Son để xem hẳn có nhận được điều gì không ?

Nhưng Lỗ Sơn đã không thấy gì hết. Viên thanh tra trẻ tuổi này khi thấy người bạn thiết về, nhảy ba bước, đến ôm chầm ngay lấy Toàn.

Và Sơn hỏi tíu tíu :

- Thế nào, anh Tám, anh về bao giờ, Toàn đâu ? Chắc anh đã giải hẩn vào trong nhà giam rồi hẩn ? Tôi biết ngay thế nào có thành công anh mới chịu về mà !

Toàn lắc đầu :

- Không !

Lỗ Sơn ngạc nhiên :

- Anh nói sao ?... Chưa bắt được Toàn ư ?

Toàn lắc đầu :

- Bắt được rồi, nhưng Toàn đã chết.

Lỗ Sơn như cụt mất một phần hứng :

- Thôi thế cũng được... À nhưng anh hãy kể lại cho tôi biết công cuộc săn bắt của anh thế nào ?

Toàn lập tức thuật cho Lỗ-Sơn nghe mọi việc, và lẽ tất nhiên, chàng có thể tả tỉ mỉ được rõ ràng từng đoạn bắt hụt của Tám Huỳnh-Kỳ làm cho Lỗ-Sơn phải lắc đầu thán phục :

- Thực phải có tay anh đi trị nó mới được chứ nếu tôi thì không khéo mà đã chán nản trở về rồi !

Khi Lỗ Sơn nghe đề đoạn sau cùng thuật lại lúc tuy mình bị sốt rét mà Tám cũng nhất định theo đuổi Toàn cho đến tận sào huyết thì Lỗ-Sơn khoái trá lắm, vỗ tay bảo :

- Có thể chứ. Và Toàn tất bao giờ nhắm mắt rồi cũng được hả dạ vì đã gặp một địch thủ xứng đáng !

Liếc nhìn Toàn, Lỗ-Sơn lại tiếp :

- Anh Tám ạ, thảo hèn mà trông anh gầy hơn trước nhiều... Hai lưỡng quyền nhô cao hẳn lên, khác trước...

Toàn nghe nói đã hơi chột dạ, nhưng cố trấn tĩnh, vui vẻ nói rằng :

- Nhưng tôi chắc về đây ít ngày, ăn no ngủ yên, chắc sẽ lại lại người ngay đấy thôi mà.

Lỗ-Sơn nói :

- Phải lắm, mà tất nhiên thế nào quan Chánh lại chẳng cho anh nghỉ luôn một tháng. Nghe nói, anh lại còn được tư thưởng nữa cơ đấy !

Lỗ-Sơn nói tới đây thì phía xa có một người đi lại. Trông dáng điệu hẳn, Toàn đã đoán ra ngay được A Koóng, tên mình hương mà Tám Huỳnh Kỳ đã dặn mình phải đề phòng.

63 | Chiếc Gối Đẫm Máu

A Koóng niềm nở chạy đến trước mặt Toàn dơ hai tay ra vồn vã, hỏi rằng :

- Tôi vừa được tin ông đã về, và hoàn toàn thành công, tôi vui sướng quá, lập tức chạy đến để mừng ông ngay...

Lỗ-Son xem chừng cũng không thích gì A-Koóng nên nhân đó nói kháy rằng :

- Tính ông A-Koóng bao giờ cũng hay văn hoa, ông nói một câu mà thường đôi ba nghĩa cơ đấy !

A-Koóng lắc đầu :

- Không, tôi nói thực đấy mà... Quả tình không có nghĩ ngợi gì ngoài nữa vậy !

Lỗ-Son mỉm cười :

- Chắc chắn chứ ?

A-Koóng quả quyết :

- Chắc chắn !

Lỗ Sơn mỉm cười :

- Nhưng còn cô Hoàng Nga ?

A-Koóng như lúng túng, sau cùng trả lời :

- Hoàng Nga vẫn là Hoàng Nga chứ có sao đâu.

Lỗ Sơn thấy Toàn ngỡ ngác không hiểu, mới cười rộ mà bảo rằng :

- Để tôi kể rõ việc cho anh Tám hiểu : nguyên sau khi anh ra đi chừng hơn một tháng, tã dạng tin tức không thấy có gì cả ai ai cũng thất vọng đoán chắc anh đã đi dò theo nhằm đường mất rồi... Không khéo mà Toàn đã trốn được... Nhất là cô Nga thì lại càng nóng ruột hơn nữa. Cô chỉ sợ kẻ thù của nhà lọt được qua biên giới, qua vòng pháp luật thì cô sẽ phải ôm hận muôn đời !... Chính vì thế mà cô có bản tiếng rao rằng : «Nếu mà ai bắt được hung phạm đã ám hại cụ Hoàng, cô sẽ thuận lấy làm chồng, bất luận người đó là hạng người nào !»

Lỗ Sơn ngừng lại một lát, rồi bỗng cười ngất và chỉ thẳng vào mặt A Koóng nói rằng :

- Anh Tám Huỳnh-Kỳ, đây, tôi xin giới thiệu với anh một người... nộp đờ mǎng ứng cử xin lãnh cái nhiệm vụ ấy. Khốn nhưng ông Koong chẳng được may như anh Tám !

Toàn nhìn A Koóng. Chàng tức tối vô cùng khi thấy con người bỉ ổi, ti tiện như thế kia mà lại cũng dám

mong mỗi chiêm lấy trái tim của Hoàng Nga, người yêu của Toàn. Chàng chỉ mỉm cười, mà bảo :

- Nếu vậy thì tôi xin lỗi ông Koóng nhé, quả tôi không biết cái tin ông định dùng Toàn làm đồ sính lễ hỏi cô Nga... Nếu biết thì tôi hãy chậm chậm lại ít ngày, hay một vài tháng nữa để cho Koóng kịp thời giờ tóm lấy thủ phạm...

Biết rằng Lỗ Sơn và Tam Huỳnh Kỳ vào hùa nhau để chèn mình, A Koóng tuy tức giận tím gan nhưng cũng vờ làm ra bộ tươi cười mà nói rằng :

- Gớm, các ông tưởng rằng tôi vì chuyện nhỏ mọn đó mà tức tối chẳng... Không đâu, tôi cũng chẳng ham gì cô Hoàng-Nga, nhưng vì nhân lúc rồi rã thì cũng thử đi lòng tìm Toàn chơi mà thôi !

Nghe A Koóng nói Toàn càng thêm tức giận, vừa toan dõn cho hắn một hồi thì A Koóng đã tìm cách lảng :

- Tôi nghe tin ông Tám về mà bắt được Toàn nên tôi vội vã đến mừng, rồi tôi xin phép ông cho chạy đi đăng này một chút việc, tôi phải cắt đặt cho bọn chỉ điểm theo rồi một tên này mới được...

Toàn chưa kịp nói gì thì A Koóng đã bỏ chạy... Lỗ Sơn nhìn theo, bảo :

- Anh có biết rằng từ nay anh đã có một kẻ tử thù rồi đây không ?

Và Lỗ Sơn lại tiếp :

- Hấn xem chừng có ý mê cô Hoàng Nga lắm. Thôi thì trong khi đi vắng, hấn nói dèm pha anh không để đâu cho hết và cuối cùng xin lĩnh nhiệm vụ đi bắt Toàn, cốt để lấy công.

Bữu môi, Lỗ-Sơn tiếp :

- Nhưng cái thứ mặt dơi, tai chuột ấy thì làm trò trống gì được cơ chứ ? Hấn càng tức thì cho hộc máu ra mà chết ! A Koóng liệu có tài cán gì mà trả thù được Tám Huỳnh Kỳ !

Nhưng nghĩ lại, Lỗ-Sơn tiếp :

- Tuy nhiên, cũng không nên khinh thường kẻ địch lắm, dù hấn yếu hèn đến bậc nào... Nhưng anh không lo, tôi lúc nào cũng xin cam đoan để ý.

Hai Bữa Tiệc Mừng... Nguy Hiềm

Gặp được thanh tra Lỗ Sơn mà không bị lộ tung tích, Toàn đã thấy hơi vững dạ một chút. Nhưng ngày hôm sau, sau khi vào yết kiến quan Chánh, Toàn phải dự tiệc đo bọn các đàn em Tám Huỳnh-Kỳ đã. Trước mặt bọn này, Toàn phải thuật lại nhiều lần những cuộc săn bắt Toàn và luôn luôn được các anh em vỗ tay tán thưởng. Ngoài ra, Toàn rất ít nói, chỉ dục anh em ăn uống, vì lẽ chàng rất sợ nếu nói nhiều, nhỡ sẩy ra một điều lầm lỡ nào thì lộ tông tích nguy mất !

Tiệc này, may thay cũng không đến nỗi sẩy ra việc gì đáng tiếc. Nhưng còn một bữa tiệc buổi tối nữa. Bữa tiệc do cô Hoàng-Nga mời chàng đến dự. Cũng còn may một điều là Hoàng Nga cũng mời cả Lỗ Sơn nữa, nên Tám Huỳnh Kỳ giả hiệu của chúng ta đã khôn khéo dặn Lỗ-Sơn trước : «Anh liệu nói khéo léo chống đỡ cho tôi nhé vì, xin thú thực với anh, tôi tuy trước mặt những bọn trộm cướp ghê gớm, tôi không chút sợ hãi, nhưng trước mặt Hoàng-Nga - hay các cô gái khác cũng vậy - tôi thấy rút rút thế nào !»

Lỗ Sơn vỗ vai Toàn, cười mà bảo :

- Được rồi, anh không ngại, trăm điều hãy cứ trông vào một ta... Nhưng có điều phải nhớ là sau đây, nếu cử hành hôn lễ với Hoàng nương thế nào cũng phải nhường riêng cho ta một mâm cỗ lớn !

Trước mặt Hoàng-Nga, Toàn thấy trong lòng súc động vô cùng. Chàng sung sướng khi thấy chính nàng cũng không nhận được ra mình. Tuy nhiên chàng chẳng khỏi tức tối khi thấy Hoàng-Nga cười nói với Tám Huỳnh Kỳ (phải trước mặt Nga, Toàn lúc này chỉ là Tám mà thôi) rất là vui vẻ, hầu như từ trước đến nay cũng không hề có biết trên đời có một người tên là Toàn nữa !

Ghen tức với chính mình, Toàn đã có lúc toln vỗ ngực mà thét lớn cho Hoàng Nga biết :

Hoàng Nga, nàng bây giờ chắc quên Toàn rồi hẳn. Nàng chỉ biết có Tám Huỳnh Kỳ nhưng nên nhớ rằng Tám chỉ là Toàn mà thôi !

Nhưng làm sao được ? Bây giờ, Toàn chỉ là Tám Huỳnh Kỳ, và chỉ được là Tám !

Mãi đến khuya, tiệc trà mới tan. Lúc bước ra khỏi cổng, quay lại cúi chào Hoàng-Nga theo tiễn ra tới ngoài, Toàn chợt trông thấy như có một bóng đen chợt lẫn vào một bụi rậm. Nhưng Toàn không chắc mình

trông có đúng không vì trời đã tối chập choạng, mà chàng lại cũng chúi chúi choáng hơi men.

Lỗ-Son cùng chàng khoác tay đi về, luôn miệng khen Hoàng-Nga lịch sự và thiệp thế.

Ngoài ra, Lỗ Son còn khuyên Tám nên luôn luôn đến chơi với Hoàng-Nga trước là để cho tình thân mật thắt chặt sau là để làm cho nàng khuây khỏa đỡ buồn...

Những lời nói của Lỗ-Son lúc này sao mới vô vị làm sao. Trong óc Toàn chỉ lẫn vẩn riềng một ý nghĩ : Hoàng-Nga đã quên mình !...

Nhưng tới lúc về phòng riêng, rửa mặt cho tỉnh rượu, Toàn tự an ủi mình rằng :

Ta thực cũng khéo lẫn thân : Toàn chỉ là một kẻ hung thủ đã giết mất cha nàng, vậy bảo nàng một lòng yêu Toàn làm sao được.

Đột nhiên, Toàn hết tức giận Hoàng Nga, trái lại, lại đem lòng thương hại nàng là khác nữa. Sự nhớ đến cái bóng đen lúc nãy lẫn vẩn ở nhà nàng, Toàn bỗng lo lắng. Chàng lưỡng lự trong giây lát, sau cùng không thể sao dửng được, lại mặc quần áo và khóa cửa phòng lại ra đi !...

Chàng thẳng đường tới trại Hoàng-Hoa, vì đi bộ, nên tới nơi đã muộn. Đi vòng quanh trại Hoàng Hoa một lượt, Toàn không thấy động tĩnh gì cả, đã tự cười thầm cho là mình khéo lo xa. Lúc này, những chiếc cửa sổ trên phòng Hoàng Nga đã đóng chặt, có lẽ nàng đã yên nghỉ rồi...

Cảnh đêm khuya trong đồng ruộng thực là yên tĩnh. Những tiếng vạc kêu sương làm cho khách đa tình lững lờ ở trước nhà người thương tự nhiên thấy trong lòng nao nao khó chịu. Toàn oán hận Trời vô cùng vì nếu không xảy ra vụ sát hại lão Hoàng, bây giờ chắc Toàn đã cùng Nga sánh vai dạo bước... Khốn thay, việc rủi ro đã xảy ra rồi. Toàn lúc này chỉ còn có thể đứng tựa gốc cây ở trước cửa mà tưởng tượng Hoàng-Nga có lẽ lúc này đã đi nằm. Hoặc nàng đang gục vào gối mà khóc than cho cuộc tình duyên lỡ đó ? Hoặc nàng đang mơ mộng đến những cuộc đi chơi trước đây với Toàn, hai người gắn bó bao lời !...

Giữa lúc Toàn còn đang mơ màng nghĩ ngợi, thì trong trại đột nhiên có tiếng rú thất thanh ! Toàn nghe rõ tiếng kêu đó vọng từ phòng của Hoàng-Nga, và hình như chính là tiếng nàng, đang bị kẻ nào chẹt cổ !

Không ngần ngại gì nữa, Toàn lập tức rút súng lục và bắn chỉ thiên luôn hai phát. Cốt để cứu cho Hoàng Nga khỏi bị hung phạm làm dữ. Toàn hô lớn :

- Bắt lấy nó, ủa hết cả vào lối cửa trước kia !

Trong trại lúc này bọn gia nhân cũng đã hoảng hốt vùng dậy. Họ hò nhau thấp đèn đuốc, lấy khí giới, trong khi Toàn vẫn đứng ở ngoài yên lặng nhất định rình bắt cho được xem hung phạm là ai... Cánh cửa trên gác bỗng bị đập tung... Tiếp đó, một bóng đen thoăn thoắt leo chuyền qua ống máng, Toàn không chậm một phút, xông vào... nhưng rủi thay, chàng bị ngay một tên người nhà lúc này cũng chạy ồ ra. Hai người xô phải nhau cùng ngã và vừa đủ cho hung phạm có thời gian vượt tường ra phía ngoài. Hai phát súng bắn với theo của Toàn không có ích gì hết !

Tám Huynh Kỳ Trước Đây Lo Xa Không Phải Là Thừa

Đêm hôm ấy, Hoàng-Nga được thoát nạn, nhất định lưu giữ Toàn ở lại trong trại. Toàn thấy có mấy người anh em họ của Nga cũng ở đó nên cũng không sợ hiềm nghi mà theo lời.

Chính Hoàng Nga thân pha cà phê cho Toàn uống và hết lời cảm tạ ơn cứu mệnh. Nàng thuật lại rằng giữa lúc nàng đương mơ màng thì chợt nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức để trên chiếc bàn đêm rơi xuống. Vì đó, nàng sức thức và trông thấy rõ ràng trước mặt có một người vận quần áo tây đen, đội chiếc mũ cát kết, tay lăm lăm cầm con dao sáng loáng. Hoàng Nga sợ hãi quá, vội vàng kêu la, và nhanh trí nấp sau chiếc bình phong làm cho hung phạm giữa lúc đêm tối không thể nào tìm thấy. Hai phát súng chỉ thiên mà Toàn bắn ở ngoài sân làm cho hung phạm hoảng sợ, vội vàng bỏ chạy ra lối cửa sổ.

Toàn nghe Nga kể lại, nghi ngờ :

- Chắc hung phạm vào nhà không cốt ý định lấy tiền bạc, nếu quả thế, hắn đã vào trong phòng khách là chỗ có nhiều đồ quý giá và có kê két bạc ! Như vậy thì chắc

là thù...

Hoàng-Nga thở dài :

- Em chỉ có mỗi một kẻ thù đó là Toàn. Nhưng hẳn đã bị anh bắt giết rồi, thì quả thực em chẳng còn ai thù hằn gì nữa !

Câu nói này của Hoàng Nga chẳng khác gì một mũi kim rắc đâm trúng tim Toàn. Phải, Toàn vẫn chỉ là một kẻ thù của Hoàng-Nga. Kẻ giết được Toàn chính là ân nhân của Hoàng-Nga vậy !...

Hoàng Nga nói nàng chẳng có ai là kẻ thù nữa, nhưng nói thế, có lẽ là Nga chưa nghĩ kỹ. Nga còn một kẻ thù chung của Nga và Tám, đó chính là A Koóng. Chắc tên hèn nhát này trước cái hạnh phúc của kẻ thù địch, nhất định không ăn thì đập đổ, làm cho Hoàng-Nga phải khổ sở một phen...

Nhưng nghĩ vậy mà thôi, Toàn vẫn không hề lộ ra cho ai biết. Chàng chỉ nhận với Hoàng-Nga hề có thời giờ thì đến ngủ tạm trại Hoàng-Hoa ngay, và như vậy, chắc hung phạm hay những hung phạm sẽ không có cách nào mà hại nàng nữa.

Sáng hôm sau, Toàn vừa về đến nhà đã ngạc nhiên hết sức vì thấy Thạch, tức Thảo đã ngồi trong đó từ bao giờ. Chàng ngơ ngác hỏi :

- Chú làm cách nào mà vào đây được thế ?

Thạch không trả lời, chỉ cười nhạt, và lặng lẽ liếc nhìn theo Toàn. Hơi khó chịu, Toàn ngồi xuống ghế và cau mặt, hỏi lại :

- Chú sao hôm nay lạ thế, chú vào đây từ bao giờ, và làm cách nào mà vào được, tôi hỏi chú sao chú nhất định vẫn không nói.

Thảo cười nhạt :

- Tôi không nói vì thử để xem anh còn nói những câu kỳ lạ gì ?

Toàn khó chịu, và đoán chắc mình đã để lộ một chút sơ xuất nào đó để đến nỗi Thảo nghi ngờ. Chàng hi vọng sẽ dùng lời tức giận may ra có làm Thảo sợ hãi mà hết nghi chăng ? Toàn quát lớn :

- Chú Thảo hay nhỉ ? Chú mới vắng tôi được ít lâu mà đã có ý muốn coi thường tôi đó sao ?

Thảo cười ngất. Rồi chàng liếc nhìn Toàn sẽ chún vai mà hỏi :

- Trước hết, tôi muốn biết anh có phải thực là anh Tám Huỳnh-Kỳ không đã ?

Trước tình thế này, Toàn biết có định lùi cũng không được nữa ! Chàng nhảy lên một bước rồi nắm chặt lấy hai vai Thảo, lắc mạnh một hồi :

- Chú điên hay sao ? Có lẽ chú muốn tôi cho chú một quả đấm vào mặt mới biết ăn nói theo lẽ phải chăng ?

Thảo vẫn mỉm cười :

- Anh nên nhớ rằng nếu anh quả thực là Tám thì anh đã cho tôi một quả đấm vào mặt từ lúc nãy rồi ! Và nếu quả thực là anh Tám thì lúc bước vào phòng này, anh đã chẳng ngạc nhiên khi thấy có tôi vào từ trước. Anh Tám còn lạ gì rằng tôi cũng có chìa khóa phòng này mà chính tay anh đã giao riêng cho tôi, phòng những khi cần cấp thì đến gọi ?

Bỗng chốc đổi giọng, Thảo rút phất súng lục chìa thẳng vào ngực Toàn mà bảo :

- Thôi, mi hãy bỏ rơi cái bộ mặt nạ ấy đi ! Bất tất phải đóng trò nữa vì thành vô ích mất rồi. Nào, muốn tốt thì hãy thú thực ngay mi là ai, và hiện anh Tám của chúng ta bây giờ ở đâu rồi ?

Toản biết rằng dù muốn chối cãi nữa là vô ích. Nhưng chàng vẫn vững dạ vì yên trí biết được một câu phũ phàng, nói ra tất Thảo phải ngoan ngoãn như trước ngay. Bởi thế, Toản vẫn ung dung ngồi xuống ghế, đối diện với Thảo và dịu dàng hỏi Thảo rằng :

- Trước hết, tôi muốn biết tại sao mà anh lại thấy tôi không phải là anh Tám Huỳnh Kỳ của anh ?

Thảo lắc đầu :

- Điều ấy thì ta chắc lắm. Tiếng nói của mi, dáng điệu khuôn mặt, nhất nhất cái gì cũng giống anh Tám hết thảy, ngay trong bữa tiệc đầu tiên, linh tính ta đã bảo cho biết mi vẫn còn có những cái gì không phải phải là anh Tám của chúng ta. Tuy nghi ngờ, nhưng ta vẫn cứ lặng lẽ thử xem mi làm những trò trống gì ! Quả nhiên, mi không ngờ, càng cố hết sức đóng kỹ lưỡng vai trò cho thực hết. Đối với những anh em khác thì có lẽ họ không biết thực, nhưng ta thấy rõ ràng mi càng cố gắng thì chỉ càng thêm ngượng nghịu và tự thú cái tội giả mạo của mi !

Ngừng lại một lát. Thảo mân mê khẩu súng lục và tiếp :

- Ta chỉ muốn hỏi mi hai điều; một là mi chính là ai ?

Hai là hiện thời anh Tám của chúng ta đâu ? Nếu mi còn muốn sống sót thì lập tức phải nói ngay chớ có chậm trễ !

Toản ung dung cười nhạt !

- Anh nói thực buồn cười : vừa lúc này, anh khoe anh biết hết, sao bây giờ anh còn phải hỏi ta nhiều lời như thế nữa.

Thảo cau mặt vùng đứng dậy :

- Ta hỏi để hỏi đó thôi, nhưng ta cũng đã biết rõ mi là ai rồi ! Này, hãy im để ta nói : mi chính là Toàn, tên sát nhân đã giết cụ Hoàng.

Toản mỉm cười, nhìn Thảo một cách tò mò, khiêu khích :

- Thế còn anh Tám của bọn các anh ?

Thảo nghiêng răng :

- Toàn mà về được đến đây, tất nhiên là anh Tám của chúng ta đã bị mi hại rồi ! Nhưng Toàn ạ, mi chớ vội tưởng là đắc thắng ! Anh Tám dù có thực bị hại về tay người thì ta, ta quyết cũng sẽ vì anh mà báo thù... Nghĩa là dù sao thì mi cũng không thể ra thoát được khỏi phòng này !

Toản lắc đầu :

- Anh tưởng thế ư ? Nhưng thôi, bắt tất phải nhiều lời, trước hết, tôi hãy cho anh xem một vật này đã.

Vừa nói, Toản vừa lần trong áo, rút ra chiếc breloque vàng tây trao cho Thảo :

- Anh có nhận ra cái này là cái gì không ?

Thảo run run đỡ lấy sợi giây chuyền. Chàng nhận biết đích đó là vật kỷ niệm quý giá bậc nhất của Tám Huỳnh-Kỳ. Chàng đã để lọt vào tay kẻ khác tất là chàng đã bị hại rồi...

Thảo rung rung hai hàng lệ, nghiêng răng, hỏi Toản :

- Có phải thực Anh Tám của chúng ta bị mi hại rồi không ?

Toản thở dài, lắc đầu :

- Ta chính là Toản. Nhưng anh Tám bị bệnh mà mất chứ không phải bị ai hại hết...

Thảo cau mặt lắc đầu :

- Mi đừng có chôi cãi, nếu không phải chính mi ám hại anh Tám thì mi đã chẳng có gan mạo nhận làm anh

ấy mà về đây ! Thôi, ta cho mi ba phút đó. Hãy liệu mà ăn năn tội lỗi để rồi về châu tiên tổ !

Toản thở dài :

- Nhưng nếu ta có chứng cứ tỏ ra rằng chính anh muốn ta nhận thay anh mà về đây thì sao ?

Thảo lắc đầu :

- Mi nói vô lý lắm, không có đời nào thế ?

Toản nhún vai. Rồi chàng nghiêm giọng, nhìn thẳng vào mặt Thảo mà bảo, nói rành rẽ từng tiếng một :

- Thảo không tin thì thôi. Nhưng chính anh Tám đã dối lại cho anh rằng anh hãy xứng đáng mà đeo cái ảnh quý nhất đời của anh Tám !

Thảo nghe nói bỗng run lên và thất sắc. Chàng đánh rơi khẩu súng lục xuống bàn rồi như đứng không vững nữa, ngã khuỵu quỳ xuống, ôm mặt mà khóc... Giọng lẽ của chàng chan hòa và thấm ướt cả mặt chiếc ảnh trong khung vàng chiếc giầy chuyên !...

Toản cũng rớt lệ, đứng ngẩn người không biết dùng lời gì mà an ủi nữa. Mãi mãi, Thảo mới ngẩng mặt lên, nhìn Toản, rồi thưa với một giọng hết sức kính cẩn :

- Từ nay, anh muốn cái gì xin cứ bảo tôi ! Anh muốn cái gì tức là cái lệnh mà tôi phải theo vậy.

Toản lắc đầu; chàng thở dài buồn bã, và mãi mãi, mới nhỏ nhỏ nói :

- Chúng ta hãy theo đúng ý của anh Tám mong muốn: anh Tám muốn rằng từ nay, trên đời không có Toản nữa. Toản tức là Tám Huỳnh Kỳ vậy !

Chiếc Gối Đẫm Máu

Toản vẫn thường thường lui tới nhà Hoàng Nga theo như lời Lỗ-Sơn khuyên nhủ. Chàng thỉnh thoảng lại ăn cơm ở đó nữa và nhiều đêm ngủ lại. Bữa cơm hôm nay, chẳng hiểu vì có gì mà Hoàng Nga lại mời cả Lỗ Sơn và Koóng tới dự. Nàng vui vẻ trước khi mời mọi người nhập tiệc, đứng lên mà nói rằng :

- Hôm nay, tôi đặt một tiệc mời các anh vui say một bữa là vì hai việc : điều thứ nhất tôi chẳng muốn quên công cả hai anh Lỗ Sơn và A Koóng trong việc này. Anh Lỗ-Sơn thì giới thiệu cho tôi biết anh Tám Huỳnh Kỳ để nhờ anh tìm hung phạm, kẻ thù đã giết cha tôi. Anh A Koóng thì không nài công khó nhọc cũng hết sức đi dò tìm tuy anh không đạt được mục đích nhưng cái lòng tốt ấy tôi vẫn ghi nhớ không quên. Tôi mong rằng các anh sẽ vui lòng cùng tôi uống một chén rượu để nhận cho tôi tấm lòng biết ơn ấy !

Khi mọi người đã để cốc xuống, Hoàng Nga mới lại tiếp :

- Tiệc này tôi lại có một ý nữa tức là mừng trước việc anh Tám Huỳnh-Kỳ được ân thưởng.

Toản ngạc nhiên :

- Việc này đâu có, hay là cô Hoàng Nga đã nhầm rồi !

Hoàng Nga lắc đầu :

- Không, tôi biết đích.

Lỗ-Son vỗ tay reo :

- Cô Hoàng Nga đã nói thì chắc đúng, vả lại tôi cũng đã nói ngay từ lúc anh mới về cơ mà. Nghĩa là thế nào rồi đây anh cũng còn phải có một tiệc khao thết anh em về dịp ấy. Nghĩa là còn phải nhiều tiệc mừng nữa, nghe không ?...

A Koóng chỉ ngồi lặng im mà không nói, Lỗ-Son cũng chẳng buồn nhắc đến hần nữa và cứ làm như có hần đấy cũng như không.

Nhưng tiệc dự được nửa chừng thì có tên người nhà vào báo A Koóng có người gọi điện thoại. A Koóng thoáng lộ vẻ mừng trên mặt nhưng lại thản nhiên như không, xin lỗi mọi người ra ngoài nghe. Hoàng-Nga như có ý nghi ngờ. Nàng kiếm cớ xin lỗi mọi người về phòng riêng, nói bảo để lấy một thứ rượu quý đưa tới cho mọi người cùng nếm.

Một lát sau, Hoàng Nga đã trở vào. Nàng bung theo một vò rượu tàu, bên ngoài đã có bụi bám đầy. Mở nút lọ một mùi hương thơm thoảng qua. Hoàng Nga vui vẻ rót ra cốc mọi người mà nói rằng :

- Thứ rượu này để đã lâu lắm, nghe nói càng lâu càng quý, nhân dịp này tôi sực nhớ lấy ra mời các anh nếm chơi.

A Koóng lúc này mới ở ngoài bước vào, hấn lộ vẻ sung sướng, cười nói rất nhiều chứ không ngồi thẩn lẩn như trước nữa. Cho đến lúc tiệc gần tàn, A Koong trước khi bắt tay Toàn, còn hỏi :

- Anh nghỉ lại đây chứ ?

Toàn trả lời một cách lưỡng lự :

- Tôi ở lại chốc nữa, nếu thấy vui thì ở lại, không thì về.

A Koóng lạnh lùng bảo :

- Tôi tưởng anh cũng ở lại đây như mọi khi thì đề sáng sớm mai, tôi đến tìm. Vì tôi có một việc quan trọng muốn nói với anh !

Nghe giọng A Koóng như có ý thách thức, Toàn gật đầu :

- Nếu vậy thì mai anh cứ lại đây, tôi sẽ chờ !

A-Koóng hỏi lại :

- Tôi tin được ở lời anh chứ ?

Toản sẽ nhún vai :

- Từ trước đến nay, nào tôi có hề sai lời hứa với ai bao giờ, dù là đối với một kẻ hèn nhất !

A Koóng nhận lời nói cay độc không trả lời. Hắn cười nhạt, bắt tay Toản rồi ra về và tiếp ngay đó Lỗ Sơn cũng cáo từ, như lộ vẻ bí mật !

* * *

Toản tưởng có thể thức mà đánh vài ván cờ với bọn Hoàng Nga được. Chàng thực không ngờ thứ rượu kia lại làm cho chàng say đến thế. Thực là cái say dịu ngọt khác thường, đến nỗi về sau, trở về phòng, chàng cứ nằm lăn ra ngủ say như chết, không buồn cởi quần áo ngoài ra nữa.

Trong đêm hôm ấy, Toản đã mê những giấc mộng gì? Thực vậy, từ khi trở về nơi thôn hoa đô hội, Toản đã phải chống chọi lại bao nỗi hiểm nguy. Chàng đã phải lo lắng có phần nhiều hơn khi một mình lẩn trốn trong những khu núi cao, rừng rậm.

Toản mơ màng tưởng chừng như đương đêm, có một vị hung thần gì, tay cầm dao dài, đến cạnh chàng mà laa ngang một nhát. Toản dật mình, dật mình nhưng chưa tỉnh hẳn và thấy như trên đầu hay trên mặt, có chỗ đau... đau...

Nhưng rồi Toản lại ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Cho đến lúc chàng tỉnh dậy,

Trời mới lờ mờ sáng, Toản nhìn ra phía vườn thấy chim chóc hầy còn chưa lìa tò, nhưng tiếng run rế đã bật từ lâu.

Toản sức nhớ lại cơn ác mộng đêm qua.

Chàng cố nhớ lại, nhưng không sao mà nhớ rõ được. Toản đứng dậy, vuôn vai. Nhưng chàng đột nhiên thất sắc : chàng vừa trông thấy chiếc gối của mình không hiểu vì đâu mà đẫm máu tịt bao giờ...

Toản sờ tay vào gối thấy máu tuy đã khô song hầy còn hơi âm ẩm. Chàng sức nhớ ra đêm qua, chàng đột nhiên như thấy đau đau ở mặt hay ở đầu. Toản ra chỗ gương lớn mà soi. Mãi đến lúc này, Toản mới biết chỗ đau ấy, chính là nơi tai vậy. Thì ra trong đêm khuya, chẳng biết kẻ tai ác nào đã dùng dao hay kéo mà cắt đứt của chàng một mẫu tai. Những giọt máu thấm loang trên gối kia,

chính là do ở vết thương nơi tai chảy ra vậy.

Toản ngạc nhiên hết sức. Chàng không hiểu kẻ nào vào được trong phòng này, giữa lúc chàng ngủ mê như chết, nếu có thì sao không ám hại mà chỉ cắt có mẫu tai? Hay đây chỉ là một cách dọa trước cho biết rằng kẻ thù đó có thể hại được Toản rồi mà vẫn chưa thêm ra tay vậy...

Toản ngạc nhiên và sức nhớ lại chén rượu sau cùng mình uống. Phải, có lẽ rượu này có pha lẫn thuốc mê nên mới làm cho chàng ngủ mê mết như vậy.

Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong óc Toản : ai đã đánh thuốc mê chàng ? Rượu thì do tay Hoàng-Nga rót, vậy chính Hoàng-Nga muốn hại chàng chăng ? Không có lẽ ?

Hay là A Koóng đã khôn ngoan bỏ thuốc mê vào rượu từ lúc trước rồi mà lúc Hoàng-Nga vô tình mang ra mời khách thì không biết ! Có lẽ thực thế chẳng vì xét trong bàn tiệc Toản chỉ có một kẻ thù là A Koóng mà thôi !

Phải, đích thị là A Koóng. Chính hắn đã bỏ thuốc mê vào vò rượu. Chính hắn đương đêm đã đến cắt tai Toản dọa cho biết nếu muốn sống hãy tránh qua con đường khác, chớ có lảng vảng cạnh Hoàng-Nga ! Thảo hèn mà

trước khi chia tay, A Koóng còn dặn dò hẹn gặp ngày mai. Chỗ này thực đáng khả nghi : dặn thế, một là hẳn có thể biết rõ được Toàn ngủ đêm lại trại Hoàng Nga. Dặn thế, hẳn có thể trong chốc lát nữa đây, đến giáp mặt Toàn và cười nhạt để nhìn anh chàng tai sứt !

Toàn càng nghĩ càng tức tối. Chàng nghiêng răng lắm lắm :

- Quân cậu trê, mi đã dám khinh thường ta, thì rồi ta sẽ cho mi biết tay !

Tuy nói vậy, chứ sự thực, Toàn cũng chưa nghĩ ra cách sẽ đối phó với A Koóng thế nào !

Toàn lại chợt nhớ đến Hoàng Nga. Nếu rượu bị A Koong bỏ thuốc mê thì chắc thế nào lúc này Hoàng-Nga cũng như mấy người em họ nàng, lúc này cũng phải còn mê man chưa tỉnh. Toàn vội vàng chải qua đầu, lau qua những giọt máu còn đọng trên mặt, rồi qua sang phòng ngủ bên cạnh. Ba người em họ của Hoàng-Nga lúc này đã có hai người thức dậy rồi, đương đánh răng rửa mặt. Toàn ngạc nhiên, hỏi :

- Đêm qua, các anh ngủ có ngon giấc không ?

Một người trả lời :

- Tôi đêm qua đọc chuyện mãi đến non hai giờ mới đi ngủ. Nên lúc ngủ thì liền một giấc đến sáng.

Một người nói :

- Tôi đêm qua không ngủ được. Thôi, từ giờ trở đi thì thề không uống nhiều rượu nữa. Ai lại lúc nằm, nó mới bắt đầu ngấm, ngứa ngáy ran người, cứ gãi hoài, không thể nào ngủ được !

Toản nghe hai người nói ngạc nhiên vô cùng. Như thế thì không có lẽ hai người này đã bị uống nhầm rượu thuốc mê như mình. Nghi hoặc, Toản lại hỏi :

- Chắc bây giờ cô Nga hãy còn ngủ ngon giấc ?

Một người em họ của Nga lắc đầu đáp :

- Anh đoán nhầm rồi, không hiểu Nga hôm nay có việc gì mà dậy đi đâu sớm lắm. Lúc tôi dậy thì thấy thằng bếp bảo Nga đã đi rồi, chị ấy có gửi lời lại chào anh, hình như phải lên trên đồn điền ở Chapa có việc gì cần lắm thì phải !

Toản nghe nói, lại càng ngạc nhiên hết sức. Vậy ra những ước thuyết chàng đoán đều không vững cả !

Toản thực rồi trí không còn hiểu ra sao nữa : Tại sao riêng mình bị thuốc mê ? Tại sao mình bị cắt tai ? Và

sao Hoàng Nga lại bỏ đi đột nhiên như vậy ?

Chàng còn đương nghĩ ngợi hồ nghi thì bỗng có tiếng chuông bấm. Nhìn qua cửa sổ xuống công, Toàn đã nhận ra khách lạ, chính là A Koóng !

Mẫu Tai Sút

Toản phải uống cạn hết một cốc nước mới trấn tĩnh lại được. Chàng soi gương xem kỹ lại vết thương ở tai có còn ra máu nữa không rồi mới xuống phòng khách tiếp kẻ thù !

A Koóng hôm nay vận bộ y phục mới, săn sóc cách ăn mặc như dự một lễ trọng vậy. Hắn bắt tay Toản cũng long trọng như thế và mở đầu bằng một câu vô cùng khách sáo :

- Xin lỗi anh ! Chắc tôi để anh chờ !

Toản cau mặt. Chàng không thể chịu được kẻ thù nhon nhon dùng cái giọng đùa cợt mà như mỉa mai chế riễu chàng, Toản vào ngay chuyện, không ngần ngại :

- A Koóng, tôi đoán chừng hôm nay anh có việc gì quan trọng muốn nói với tôi lắm ?

A Koóng mỉm cười :

- Cái đó thì đã là lẽ tất nhiên rồi ! Nhưng tại sao mà anh lại nóng nảy như vậy ?

Toản nghiêm sắc mặt :

- Tôi biết rõ anh chẳng ưa gì tôi. Chúng ta có thể gọi là tình địch được ! Đó anh thấy chưa, việc này, tôi muốn rằng chúng ta cứ thẳng lời mà xử với nhau. Bây giờ để tôi hỏi anh trước; anh muốn gì ?

A-Koóng vẫn mỉm nụ cười thâm độc :

- Gớm, anh Tám Huỳnh Kỳ của tôi hôm nay nóng quá !

Toản cau mặt :

- Nếu anh cứ dùng cái giọng ấy mãi thì tôi nói thẳng rằng tôi không muốn nói chuyện với anh nữa đâu !

- Được rồi, anh muốn tôi nói thẳng. Trước hết, tôi nói để cho anh biết rằng anh không phải là Tám Huỳnh Kỳ!

Toản như chờ trước câu nói này. Chàng điềm nhiên sẽ so vai mà bảo :

- Điều ấy thì ai cũng có thể nói được. Ví dụ như tôi bảo anh không phải là A-Koóng mà chỉ là một con rắn độc ! Một điều hơi khó khăn là cần phải có chứng cứ để chứng thực lời mình nói mới được !

Nhìn thẳng vào mặt A-Koóng, Toản tiếp :

- Anh bảo tôi không phải là Tám Huỳnh-Kỳ vậy có

chúng có gì không ?

A-Koóng gật đầu :

- Có lắm chứ ! Nhưng anh để tôi nói lại một việc xảy ra có trên mười năm nay cho anh nghe. Hồi đó, Tám Huỳnh Kỳ hãy còn xưng hùng xưng bá ở trong khu hàng Bạc. Hắn một hôm vì thách đố với anh em, sẵn con dao cầm ở trong tay dơ lên sẻo đứt một mẫu tai mình... cốt để hẹn cho anh em biết một việc mà Tám sắp làm và quyết làm cho kỳ được !

Toản lúc này đã nghe ra và hiểu rõ mọi việc. Chàng ung dung mỉm cười và đợi cho A-Koóng nói hết !

A-Koong tiếp :

- Như vậy nghĩa là Tám Huỳnh-Kỳ ngoài cái sẹo tròn ở dưới mắt bên trái còn có một chiếc tai sút nữa.

Ngừng lại một lát, A Koóng lại tiếp :

- Mà anh Tám Huỳnh-Kỳ giả hiệu của tôi ạ, còn anh thì, như buổi chiều hôm qua tôi đã thấy, tôi nhìn kỹ thấy cả hai tai anh vẫn lành lặn như thường !

Toản vẫn mỉm cười.

Chàng ung dung tiến lại trước mặt A Koong rồi sẽ nghiêng đầu, chìa vào tận mặt hắn để cười lên một cách rùng rợn mà bảo :

- Không A Koóng ạ, anh đã trông nhầm đấy. Anh hãy mở mắt ra mà nhìn xem, chiếc tai của Tám Huỳnh-Kỳ này chẳng sút là gì đây !

A Koong liếc nhìn và thất sắc. Toàn đã tiếp, bằng một giọng khinh bỉ vô cùng :

- Thôi, quân hèn nhát, mi hãy ra khỏi nhà này kéo bản mặt ta.

A Koóng cúi đầu, nghiêng rặng tóc tối. Nhưng hắn cũng đành phải lùi thủi quay ra trước một kẻ địch đã tránh được đòn mình !

Nhưng mấy phút sau, Toàn đương đứng nói chuyện với mấy người em họ Hoàng-Nga bỗng nghe thấy cổng ngoài có tiếng kêu thét :

- Hoàng Nga ! Hoàng Nga !... Anh Tám ! Anh Tám !

Toàn ngạc nhiên vội vàng nhảy bỏ ra ngoài bao lơn, nhìn xuống. Nhưng chàng bỗng nghe thấy tiếp đó có tiếng Lỗ Sơn thét lớn :

- Anh Tám hãy coi chừng !

Tám chỉ kịp cúi rạp đầu xuống, là kịp tránh được một viên đạn do A Koóng nấp ở sau một bụi cây ở ngoài bắn vào !

Toản thấy rõ ràng Lỗ Sơn từ phía xa chạy lại và xông tới chỗ A Koong để bắt. Hai người vật lộn. Cuối cùng có một tiếng súng nổ. Tới lúc Toản chạy xuống thì đã thấy A Koóng nằm sóng sượt trên vũng máu, tay còn cầm một khẩu súng lục, lòng súng còn bay khói. Lỗ Sơn vừa sửa lại ca vát vừa nói :

- Thằng khốn-nạn hèn nhát, nó biết khó tránh được tội lỗi nên đã tự tử rồi, tôi cố giữ mà không được !

Toán nhìn A Koóng mà thở dài. Chàng dù sao cũng phải nhận một phần trách nhiệm về những hành động của tình địch !

Tình Hay Thù ?

Toản đã hiểu ra mọi lẽ, chàng biết chắc chính lúc A Koóng vào nghe điện thoại thì Hoàng-Nga cũng nghi ngờ vào theo để rình nghe. Có lẽ nàng đã thoáng nghe thấy A Koóng hỏi han gì đến cái tai sứt của Tám Huỳnh Kỳ... Và Hoàng Nga đột nhiên cũng hiểu ra hết thấy mọi điều bí mật trong việc này : nàng đã biết rõ Tám Huỳnh Kỳ hiện giờ chỉ là Toản giả mạo !

Chính vì thế mà Hoàng Nga pha thuốc mê vào chén rượu của Toản để nhân đêm khuya vào sẻo đứt mẩu tai của Toản. Không biết rằng có phải nàng đã cứu Toản, tuy là kẻ thù nhưng có lẽ Hoàng Nga vẫn thương yêu! Hay là nàng muốn trả cái nợ máu cũng bằng máu, nhưng không đến nỗi làm Toản phải thiệt mạng !

Có một điều rõ rệt là chính vì nhờ Hoàng Nga mà Toản đã được thoát nanh vuốt của A Koóng. Nhưng bây giờ, đối với Toản những lời khen lao, những bội tinh khen thưởng, Toản nào thiết nữa. Chàng đã bị mất Hoàng-Nga !

Luôn trong mấy tháng giời, Toản lặn lội hết nơi này, nơi khác để tìm nàng, nhưng nào có thấy. Mãi mãi, có lẽ cách tới một năm sau, nhân một hôm tình cờ qua một ngôi chùa cổ ở chốn hoang vu, Toản mới lại được gặp

Hoàng Nga, nhưng bây giờ nàng đã là một vị sư nữ, lánh ngoài nơi phong trần lục lụy rồi. Nghe Toàn nhắc lại những việc đã qua, Hoàng Nga chỉ lạnh lùng trả lời :

- Thôi, nhắc làm gì chuyện cũ. Tại nơi cửa Phật, mọi việc đều thu vào một chữ KHÔNG ! Tình hay Thù, dưới mắt Phật từ bi, chỉ toàn những cái khổ não của chúng sinh cả !...

Và nàng lại lặng lẽ bước trở vào trước Phật đài, thỉnh một hồi chuông, gõ một dịp mõ, làm cho Toàn lúc này cũng thấy trong lòng thư thái, nhẹ nhẹ bước đi...